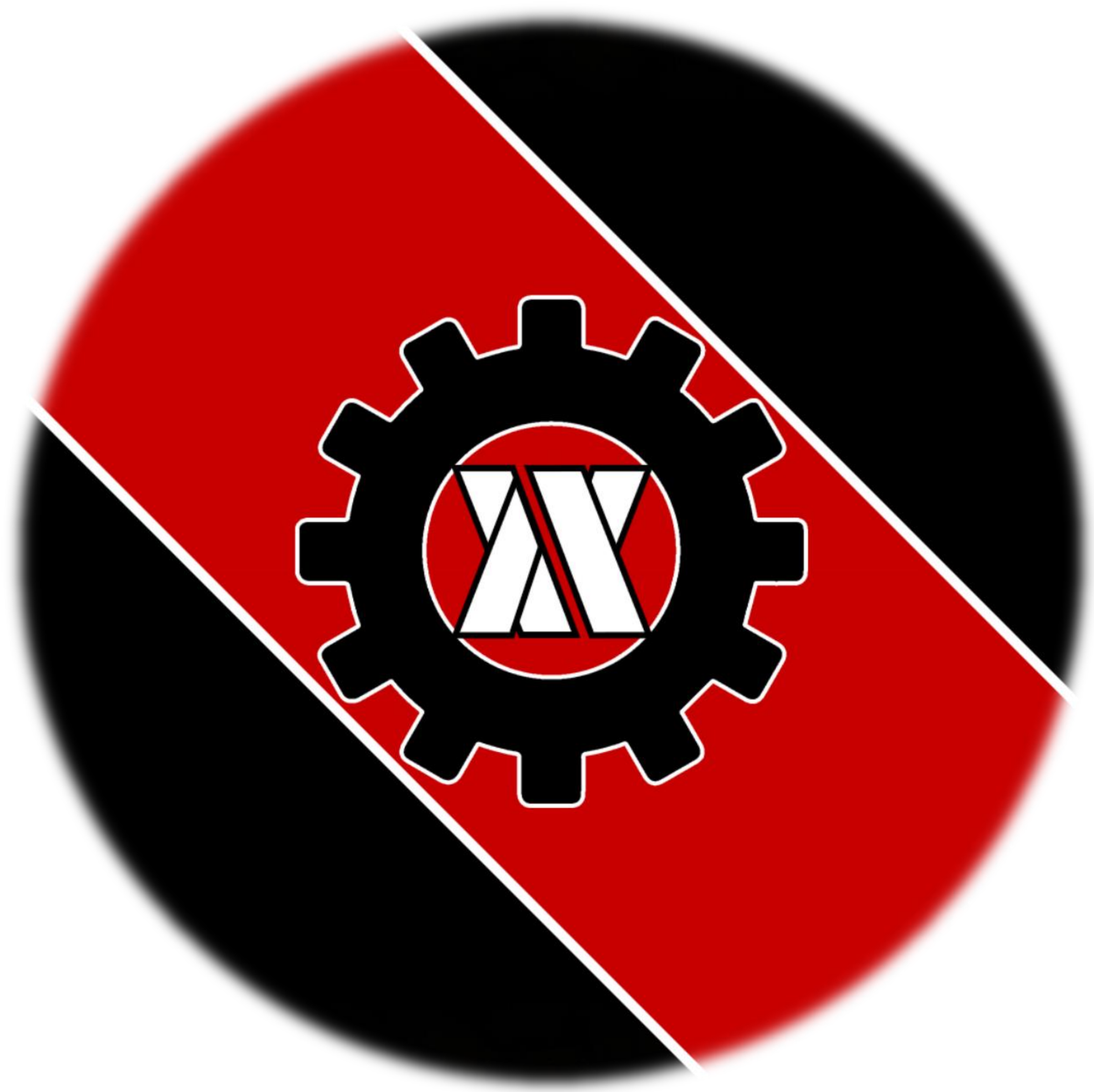
VOLKSSTAAT

Een beschrijving van de huidige samenleving en ideeën voor staatsvorming

Inhoudsopgave

Voorwoord

Vele jaren zijn voorbij gegaan sinds de vorming van onze staat der Nederlanden. Dit begon met de officiële onafhankelijkheidsverklaring die op 26 juli 1581 door de Staten-Generaal van de Nederlanden werd opgesteld. Deze verklaring heeft ons verlost van de eeuwige Spaanse last op onze schouders. Sindsdien is ons land aan vele veranderingen onderhevig geweest op zowel sociaal, politiek, economisch en technologisch gebied. Deze voorbij gevlogen jaren bestonden uit goede jaren, moeilijke jaren en verschrikkelijke jaren.

Echter zijn wij altijd door deze jaren gekomen door eensgezindheid in geest en in volk. Wij pakten problemen collectief aan. Wij vertrouwden een volksgezinde sterke staat om het land in goede banen te leiden en te beginnen aan grote projecten. Wij onderhielden onszelf en elkaar in tijden van nood en voorspoed volgens de wetten van zelfvoorziening en onafhankelijkheid. Totdat het postmodernisme aanbrak met al haar buitenlandse invloeden en versterkte globalisering van mensen en handel. Met de ingang van de jaren 1950 tot anno 2020 is er een radicale versnellende verandering ingezet. Niet alleen hier in Nederland, maar overal ter wereld en vooral in de Westerse landen. Deze veranderingen lopen uiteen van versterkt individualisme en taalveranderingen, tot compleet verschillende volkssamenstellingen en complete afhankelijkheid van geld door verhoogde schulden.

De ontwikkelingen van de afgelopen 70 jaar zijn in sneltreinvaart toegenomen en zijn exponentieel gegroeid op vrijwel alle gebieden. Echter is er in deze periode één simpel, maar cruciaal punt, tot totale de vernietiging gedreven: het volksnationalisme. Het volksnationalisme is de steunpilaar én boven al de basis van een gezonde volksstaat. Het volksnationalisme is datgene waar ons land op is gebouwd, waardoor ons land in de eerste plaats tot bestaan is gekomen. Geen enkel land zou bestaansrecht verworven hebben zonder volksnationalisme. Het verenigen van eensgezinde mensen met dezelfde taal, dezelfde afkomst en dezelfde religie is cruciaal voor de fundering van een staat.

Helaas is deze term met de komst van het postmodernisme tot de achtergrond verdreven en een taboe geworden in de meeste kringen. Dit komt door voornamelijk een compleet scheef getrokken beeld over het volksnationalisme door berichtgeving in media, onderwijs, filmindustrie en de verstevigde positie van de Europese-Unie als ‘’vervanger’’ van soevereine volksstaten. Om niet te spreken over het sterk afgenomen animo van de meeste burgers om ook maar iets te voelen voor bijvoorbeeld de geschiedenis, politiek en tradities. Onderwerpen die allemaal deel uitmaken van de vorming en weerbaarheid van ons land die in nationalistische sferen de norm zouden moeten zijn. Onderwerpen die sinds ons bestaan van groot belang zijn geweest om te leren van de geschiedenis, om te wapenen tegen geweld en om betrokken te zijn in nationale arbeid en besluitvorming. Om ons land lief te hebben.

Wellicht zijn op medisch en technologisch vlak deze ontwikkelingen juist wel de goede richting uitgeschoten. Dit komt vooral omdat dit voor algemene welvaart en verbetering van onze samenleving heeft gezorgd. Echter valt dit, net zoals alles in deze wereld, te betwisten. Is automatisatie namelijk gewenst terwijl we met een steeds grotere werkloze arbeidskracht zitten en ons land de spuigaten uitgroeit? Is de medische wereld niet doorgeschoten op het gebied van individuele vrijheden voor de burger om een keuze te maken voor het gebruik van bepaalde medicijnen, euthanasie en geslachtsoperaties?

Deze gebeurtenissen die anderen en ik om ons heen zien, alsook de vergelijking die ik uit de geschiedenisboeken en vroegere vermeldingen trek, bewegen mij om dit boek te schrijven. Wij horen namelijk te leren van de geschiedenis. Maar bepaalde ontwikkelingen in ons gedrag zijn totaal niet op de geschiedenis gebaseerd. Sterker nog, ze zijn gebaseerd op geforceerde progressie richting de toekomst en enkel de toekomst.

De mensheid moet een inzicht krijgen in wat er wérkelijk gebeurt en wat er te gebeuren staat. Waar het grootste deel van de mensheid (vooral in het Westen) in ieder geval nu mee bezig is, is kortweg gedachteloos door het leven gaan. Kort door de bocht gaat hem om 4 hoofdfases: Plezier hebben in de jeugd, werken in de volwassenheid, terugtrekken in de pensioentijd en een waardige begrafenis hebben. Ons oorspronkelijke doel in het volksnationalisme is verloren. Er is ons nu een doel in de handen gegeven binnen de kaders van een kooi. En die nemen we uit gemak aan. De piek is door de ontwikkelingen van de afgelopen eeuw al lang bereikt; of niet?

Hoofdstuk 1: het internationaal elitarisme

Er dwaalt een macht door de wereld. Een duistere macht die zich sinds het einde van de middeleeuwen en vooral sinds het einde van de tweede wereldoorlog geworteld heeft in elk land waar het een houvast kon vinden. Deze duistere macht bestaat uit een kliek van personen, organisaties en bedrijven die zich doormiddel van geld, manipulatie, schijndemocratie, leugens en hysterisch beleid in onze landen geforceerd hebben.

Deze personen, organisaties en bedrijven zijn allemaal een bedreiging voor een volksstaat, omdat zij niet tolereren dat er mensen van alle rangen en standen opstaan voor zichzelf als bevolkingsgroep en een collectieve vuist vormen voor de versterking van het land. Zij accepteren alleen volledige onderwerping aan de internationale scepter van het geld ten koste van alles. Doordat dit zorgt voor uiteindelijke verzwakking van soevereine volken, zijn deze machten daarom ''negatieve objecten'' voor ons land. Zij bestaan uit een gestructureerde en collectief aangestuurde vorm van internationale politiek en bedrijvigheid op het hoogste niveau, het internationaal elitarisme. Er is een onderverdeling in deze negatieve objecten. Ik begin met het beschrijven van de bedrijven:

<u>Bedrijven</u>

Het eerste negatieve object is het grootbedrijf. Sinds het einde van de tweede wereldoorlog hebben deze zich overal genesteld op belangrijke posities, bijvoorbeeld om de Europese Economische Gemeenschap, ook wel ''EES'' genoemd, te beïnvloeden. Ofwel de Europese Unie anno 2020. Maar ook de top van zogeheten ''superbedrijven'', zoals Coca-Cola, Apple, Unilever, Rothschild & Co, The Rockefeller Foundation en vele anderen zijn aantrekkelijke posities voor de inzet van deze negatieve objecten. Dit soort internationalistische bedrijven zijn vanwege hun omvang en kapitaal juist gebaat bij voordelen die ze kunnen halen uit internationale politieke beïnvloeding. En mede omdat ze internationaal gericht zijn, zullen zij zich niet gauw branden aan verzoening met de lokale cultuurgeest van een land. Enkel een gestandaardiseerde internationale aanpak vanuit een centrale positie is voor deze bedrijven kostenefficiënt genoeg.

Om maar wat actuele voorbeelden te noemen is het tegenwoordig schering en inslag als digimagnaten zoals Facebook en Google zich actief gaan bemoeien met het beïnvloeden van politieke verkiezingen en nationaal beleid door de zieltjes van nietsvermoedende gebruikers te winnen met vaak onopvallende advertenties, teksten en filmpjes. Deze sturen mensen subtiel (en soms radicaal) in een denkrichting. Meestal in de richting van het internationalisme. Globalisatie en totale acceptatie van de huidige gang van zaken in de wereld worden genormaliseerd. Het progressivisme, de geforceerde permanente sociale en ethische veranderingen in de wereld, zorgt voor de normalisatie van euthanasie, abortus, gendercrises, drugs en seksuele wanordelijkheid. De totale vrijheden die men krijgt zorgen voor een stroomversnelling van ons sociale verval. Het is er één die zijn weerga niet kent in de recente maatschappij. Dit gedachtengoed is niet alleen aanwezig bij deze superbedrijven of digimagnaten, maar ook in praktisch elk ander bedrijf die haar winstoogmerk boven het volkscollectief stelt. De reden dat dit gebeurt is vooral om te zorgen dat wij niet buiten de ''kooi'' kijken waar wij in zitten. Wij moeten accepteren dat er niks beters is dan wat de wereld nu biedt. Wij moeten ons conformeren aan de ''studeer-werk-en-sterf'' norm; waarbij de kansen om ons buiten deze orde te ontplooien bijzonder klein zijn. Dit zien wij terug in een bijzonder hard optreden

tegen mensen die meningen verkondigen die ‘’niet vallen binnen de richtlijnen’’ van de platformen van digimagnaten. De mensen die afwijkende (negatieve) meningen hebben over politieke vraagstukken zoals migratie, de ‘’LHBTQ’’-gemeenschap, traditionalisme en de democratie, worden beticht van het zaaien van haat, discriminatie, racisme en (politiek) extremisme. Daarbij worden video’s, teksten en foto’s van deze mensen zonder pardon verwijderd, met vaak geen enkele mogelijkheid om dit aan te vechten.

Het uiteindelijke doel van deze digimagnaten kan door deze selectieve aanpak onduidelijk lijken, maar dat is het niet. Deze bedrijven willen de acceptatie van modern liberalisme en progressivisme versnellen en verstevigen door eenzijdig éénrichtingsverkeer te stimuleren richting haar miljoenen en miljarden gebruikers. Zodra dit bereikt is, denkt men, zal er geen spanning, discussie en tumult meer zijn op haar platforms. Dit is uiteraard een naïeve gedachte, omdat het gedrag van de mens niet gebonden is aan een digitale wereld. Hoewel dat wel akelig dichtbij begint te komen door de manier waarop de digitale wereld geïntegreerd is geraakt in ons leven. Wij geven ons onbewust over aan het gemak van de verdere digitalisering.

Een ander voorbeeld is het bankwezen, ofwel de Wereldbank, Rothschild & Co, de Europese Centrale bank, etc.

Banken bestaan al een hele lange tijd. In de middeleeuwen werd het gebruik van banken gestandaardiseerd en niet lang daarna begon men met het opzetten van centrale staatsbanken en private banken. Vervolgens werd in 1944 formeel de Wereldbank opgericht, welke trouwens officieus lang daarvoor al bestond in de vorm van losbandige centrale banken die internationaal samenwerkten. Dit kan dus ook gezien worden als een ‘’wereldbank’’. Dit gehele proces van de massale oprichting van nationale banken, die er op gericht waren kapitaal te verlenen aan staten, kwam in een stroomversnelling in de jaren 1760 dankzij Mayer Amschel Rothschild, een Joodse bankier. Hij had 5 zoons, die hij er allen op uit stuurde om Europa te ‘’veroveren’’ doormiddel van geld. Ofwel om Europa bekend te maken met het leenstelsel van valuta en edelmetalen waarbij het kapitaal van een staat toevertrouwd werd aan een klein groepje mensen. Elitairs die internationaal opereerden en niet gebonden waren aan monarchen, culturen en bevolkingsgroepen. Modern-nomadische volken die zich verspreidden over de gehele wereld bleken hier dus uitzonderlijk goed in te zijn, omdat zij zich nergens gebonden bij voelden.

Deze 5 zoons vestigden zich vervolgens in Frankfurt, Wenen, Londen, Napels en Parijs. De economische centra van de meest invloedrijke landen in die tijd. Zo begon er een netwerk van een steeds groter wordend bankstelsel die zich verweven had met de economie van een staat. Hoewel staten in die tijd juist trachtten autarkisch (zelfvoorzienend) te worden, werd dat door de komst van deze ‘’leenheren’’ teniet gedaan. In zware tijden, crises en oorlog was er al snel veel geld benodigd. De banken konden dit verschaffen in ruil voor rentes, obligaties en beslag op grond, gebouwen en grondstoffen; ouderwetse hypotheken. In oorlogstijd was een staat natuurlijk uit op overwinning boven alles. Hierbij was wapentuig benodigd, alsook goed salaris voor de manschappen. Om dit allemaal te financieren door de al hoge oorlogsbelastingen nog verder op te schroeven was geen optie. Dit zou interne spanningen veroorzaken. Dus het geld moest van buitenaf komen. De zelfverzekerdheid, of wanhoop, in oorlogstijd zorgde ervoor dat de staten vaak zonder al te veel overleg of nadenken akkoord gingen met de voorwaarden van de banken.

Na een oorlog, of een land die nu gewonnen had of verloren, werd dit kapitaal terug geëist door de banken of in de vorm van rente op rente verhoogd. Zelfs als een land een oorlog gewonnen had, was de terug te betalen som vaak niet te dekken door de oorlogsbuit en oorlogsreparaties van de verliezende partij. De lening werd dan verlengd met een hogere rente, of er werden meer leningen aangevraagd om de eerdere leningen mee te betalen. Of om de economie een injectie te geven, hopende op meer belastinginkomsten of dividend. Dit scenario was voor de bank de meest gewenste bij een gewonnen oorlog. De bank kon op deze manier de last op een staat verlengen en vergroten, zodat de bank altijd verzekerd was van een grotere winst. Als de staat wel genoeg geld had om de lening in kwestie terug te betalen, was dit simpelweg een directe versterking en verrijking voor de bank, waardoor de bank opnieuw meer en grotere leningen kon uitgeven aan (vaak diezelfde) staat of individuele personen.

Als de staat een oorlog verloren had, was dit nog gunstiger voor een bank dan een staat die gewonnen had, maar niet genoeg middelen had om het terug te betalen. Vaak waren verslagen staten verplicht om land, grondstoffen en oorlogsreparaties af te staan aan de overwinnaar. Dit nam sterk benodigd kapitaal weg, alsmede belastinginkomsten en industrie. Er was niet genoeg geld om de bank terug te betalen, en er waren geen economische middelen om een betaling te garanderen over langere termijn. In deze situatie waren er 2 opties geschikt. De bank gaf nog grotere leningen uit om de vernietigde economie overeind te ‘’helpen’’. Dit was in feite gewoon een vergroting van de lasten, omdat de bank ook vaak inspraak kreeg in de op te zetten economie, alsook beslissingsbevoegdheid voor economische exploitaties. Indirect kreeg de bank hiermee controle over industrie, grondstoffen, arbeiders en ambachtsbedrijven.

De tweede optie was dat de bank direct beslag zou leggen op staatskapitaal, de financiën zou bevriezen, grondgebied zou innemen of bedrijvigheid zou toe-eigenen om het verloren geld zelf terug te verdienen. Het enige verschil hier is dat de bank op korte termijn direct de economische middelen van het land toe eigent, in plaats van op de lange termijn als het ware te infiltreren in de economie van een staat.

De bank had hoe dan ook bijna nooit een zorg om eigen kapitaal te verliezen. De banken financierden namelijk ironisch genoeg vaak beide kanten in een oorlog. Ze waren altijd verzekerd van een overwinnaar die zo veel mogelijk oorlogsbuit en oorlogsreparaties doorgaf aan de bank. Aan de andere kant waren ze ook altijd verzekerd van een verliezer waar de bank haar positie op kon verstevigen. Dit is natuurlijk afhankelijk van de omvang van de lening die een bank uitgaf. Maar er valt te verzekeren dat op nationale schaal in oorlogstijd deze financieringen niet mis waren.

Heden werken de banken in principe nog volgens dezelfde methode, alleen zijn er nu kleinschalige oorlogen waar een bank van kan profiteren. Ook is een bank nu niet alleen actief meer op de traditionele vlakken zoals oorlog, industrie en arbeid, maar op veel meer gebieden. Deze bestaan uit wetenschap en technologie, onderwijs, sport, voeding, media en politiek.

Natuurlijk gaan er ook banken failliet. Deze zijn gelukkig nog niet immuun tegen de chaos wat een vrije economie kan creëren. Wel is het zo dat deze banken vaak failliet gaan door een economische crisis, wanbeleid of slechte investeringen. Daarentegen zijn de grotere banken in beheer van internationalistische elitairs bijna niet gevoelig voor nationale crises, omdat ze overal kapitaal beschikbaar hebben om deze klappen op te vangen. Faillissementen die wel eens voorkomen bij

banken, zijn dan ook vaak nationale of lokale banken die niet genoeg invloed hebben om het benodigde geld uit allerlei uithoeken van de wereld te schuiven.

Wat een feit is, is dat de Rothschild & Co bankenorganisatie op dit moment de langst bestaande is met zo’n omvang. Om een beeld te krijgen hoeveel landen deze bankenorganisatie in zijn greep heeft, kunnen we beter de landen benoemen waar Rothschild & Co géén banken heeft staan. In het jaar 2000 waren er 8 landen zonder een centrale bank in internationaal beheer: Irak, Sudan, Libië, Cuba, Noord-Korea, Syrië en Iran. Na het incident van 11 september 2001, waarbij het wereldhandelscentrum in New York instortte, volgde een invasie van Afghanistan en Irak. Na deze invasie werden daar ook centrale banken opgericht onder beheer van, u raadt het al, Rothschild & Co. In 2003, na de protesten en opstanden in Arabische landen, wisten ze nog 2 landen onder het beheer van hun banken te onderwerpen. In 2011 waren er nog 4 landen zonder een Rothschild & Co beheerde centrale bank: Cuba, Syrië, Noord-Korea en Iran. Het is nog maar de vraag of dit aantal terug gebracht gaat worden naar 3 als we de ontwikkelingen volgen in de Syrische burgeroorlog die al sinds 2011 woedt en nog steeds niet gestopt is. Wij kunnen alleen speculeren hoe veel economische vernietiging er in dat land heeft plaatsgevonden. Maar wat wij zeker weten is de volgende redenering: hoe groter de economische vernietiging, des te groter de kans voor banken om hun nek klem om deze landen te plaatsen. Een land met een vrijwel dode economie zal alle mogelijkheden aangrijpen om deze weer op te bouwen, zelfs als dat een aantal nationale offers vereist.

De landen die op dit moment een Rothschild & Co beheerde centrale bank hebben, zitten allemaal in de schulden bij deze banken of de Wereldbank. Als voorbeeld bedraagt de Nederlandse staatsschuld op het moment van schrijven 52,4% van het Bruto Binnenlands Product (BBP). Dat wilt zeggen dat de staat deze banken een geldbedrag schuldig is dat meer dan de helft is wat alle inwoners en bedrijven in Nederland verdienen per jaar! Om dan nog niet te spreken over de niet gedocumenteerde schulden van (inter)nationale bedrijven in Nederland aan deze bankenorganisaties. Hoewel de staatsschuld op dit moment marginaal daalt, is het altijd een kat-en-muis-spel geweest tussen de staat en de banken om elkaar te compenseren, uit te betalen of om weer te lenen van de bank. De dalende staatsschuld is daarom altijd aan plotselinge veranderingen onderhevig er is geen reden te geloven dat wij in dit huidige economische en politieke systeem ooit uit de staatsschuld zullen komen. Een groeiende economie heeft tenslotte altijd meer kapitaal en arbeid nodig, wat ergens van betaalt moet worden. Een groeiende economie is namelijk geen garantie voor meer inkomsten voor de staat en betekend dus ook niet dat burgers het beter zullen krijgen.

Door schulden van landen aan de banken, kunnen de banken via overeenkomsten en voorwaarden allerlei eisen stellen aan de verschuldigde. Dit kan, zoals hiervoor beschreven, in de vorm van industriële overheveling naar de bank, macht in politiek beleid en bedrijfsvoering, opeising van grond of beslag op kapitaal als ‘’chantagemiddel’’. Dit gebeurt tot op heden nog steeds. Een staat die in enorme schulden zit, moet geen illusies hebben dat deze ook onafhankelijk kan doen en laten wat het (of het volk) wilt. De banken hebben hierin het laatste woord. Op een dergelijk moment draait alles om hoe de banken zo snel mogelijk terug betaalt kunnen worden, of niet. Dat ligt aan de mentaliteit die de bank heeft. Wilt het nóg meer invloed in de staat? ‘’Laat ze dan bloeden en geef ze kruimels als hulp’’. Wilt de bank direct resultaat in haar geïnvesteerde macht? Dicteer dan aan het land de voorwaarden om uit de schulden te komen. Op dit moment zal het niet veel meer uitmaken welke partij, ideologie of staatsvorm er heerst in het land. De leiders van de staat zullen in dit geval

overstappen op ‘’realpolitik’’ (politiek op basis van kosten, baten en directe behoeften). De principiële overtuigingen worden uit het raam gegooid. Dit geldt ook voor de politieke standpunten, ethiek, religieuze overtuigingen en ideologische visie. Alles wordt geconcentreerd om de baten hoger te laten zijn dan de kosten, teneinde tegemoet te komen aan de eisen van de bank.

Dit is een heel herkenbaar beeld. Is dit niet dezelfde manier hoe bedrijven in het algemeen werken? En dan met name het midden- en groot bedrijf. Los van de staat, los van het volk. Een eigen agenda op basis van de kosten en baten van het eigen bedrijf. Deze egoïstische manier van werken, die we ook terugzien als een staat zich onderwerpt aan de centrale bank, is niet gewenst vanuit volksperspectief omdat deze methodiek geen enkel collectief voordeel weet te presenteren aan het welzijn en de welvaart van het volk.

Dit soort bedrijven zijn dan ook niet bang om de meest uiteenlopende methoden te gebruiken als de baten hoger zijn dan de kosten. De quota moeten behaald worden, de jaarcijfers moeten kloppen, de winst moet X% hoger zijn dan eerst. Koste wat het kost. Het uiteindelijke resultaat maakt niet uit. Als de cijfers tegenvallen, dan zij het zo. Voor een bedrijf is het streven om dat te voorkomen hetgeen wat telt.

Wat we de afgelopen 20 jaar wel zien veranderen is dat bedrijven naast deze insteek ook steeds meer een principiële draai geven aan de manier van bedrijfsvoering. Vaak is dit helaas wel op de manier van het internationalisme en progressivisme. Het nationale volk wordt hierbij steeds verder verzwakt in bijvoorbeeld reclames die helemaal niks meer te maken hebben met het volk of product in kwestie. Of bijvoorbeeld in reclames en producten die een minderheid vertegenwoordigen, maar wel een meerderheidspositie verwerven in de reclames, de media en het aanbod. Het volk wordt hier verdeeld door de overmaat aan keuze, richtingen en ideeën over hoe iets zou moeten of kunnen zijn. Het ‘’verdeel-en-heers’’ principe is hier aan de orde. Wij worden verdeeld om geen eenheid te kunnen vormen tegen deze verwerpelijke manier van handel en bedrijvigheid. En bovenal om geen weerstand te kunnen bieden aan deze elitairs aan de top. Over de mentaliteit van deze methodiek zal meer verteld worden in hoofdstuk 2.

Organisaties

Hoe deze bedrijven zoiets in de eerste plaats kunnen realiseren zonder al te veel consequenties, komt mede door de tweede groep negatieve objecten: de belangenorganisaties en andere internationale organisaties die zich uitspreken voor deze manier van handelen. Vrijwel altijd onder het mom van ''tolerantie'', ''diversiteit'', ''gelijke kansen'', of ''solidariteit''. Vaak wordt de reden van deze manier van handelen niet vermeld door deze organisaties, alsook niet waarom er specifiek voor dit soort methodes is gekozen. Het lijkt erop alsof er geen natuurlijke manier van overgang wordt toegelaten voor de mensen. Alles wordt met een sneltreinvaart onder je neus gewreven. Bij wijze van spreken zijn het in het eerste jaar de homorechten, in het tweede jaar is het de geforceerde verandering van onze traditionele zwarte piet, in het derde jaar is het migrantentolerantie, in het vierde jaar gaat het om vrouwenleed, ofwel #metoo. Vervolgens wordt er een campagne gevoerd in verschillende landen die tegen ''mannelijkheid'' is gericht. Mannen die zich dominant, sportief, competitief en spontaan opstellen worden afgeschilderd als veroorzakers van het voorgaande #metoo schandaal. Ofwel deze mannen worden domweg belachelijk gemaakt voor hun logischerwijs mannelijke optreden in allerlei situaties. Dit is geen verzinsel. Deze campagne is werkelijk gevoerd door onder andere het bedrijf Gillette onder de naam ''We believe: the best men can be''. Het is ironisch dat deze aanval op masculiniteit juist door een bedrijf is uitgevoerd dat als grootste doelgroep ''mannen'' heeft. Dit lijkt op het eerste gezicht een hele verwarrende en tegenstrijdige situatie voor een dergelijk bedrijf. Wie haalt het in zijn hoofd om zijn eigen doelgroep aan te vallen, met de grootste consequenties van dien?

Hoewel we het hier over een *bedrijf* hebben in het stuk over *organisaties*, is er een dieper liggende gedachte om dit te verklaren. In de afgelopen 10 jaar is het marktaandeel van Gillette gezakt van 70% tot 50%. Ook waren ze hierbij genoodzaakt om de prijs van hun scheermesjes met 15% te verlagen. Gillette had een nieuwe ''injectie'' van aandacht en promotie nodig. Op een opiniecolumn werd gezegd dat volgens een recent onderzoek de jonge generatie veel onverschilliger was in wat voor reclame ze te zien kregen. De jongeren zouden daarbij ook meer waardering hebben voor een bedrijf dat principiële sociale standpunten inneemt in plaats van een bedrijf dat er is om de consument te dienen met een goed en benodigd product. Los van het feit dat deze instelling volstrekt idioot is, wordt dit bevestigd en gestimuleerd door belangenorganisaties die al decennialang actief zijn. Hun belangen lopen uiteen van vrouwenemancipatie tot homorechten. Ook was het lopende #metoo schandaal een reden waarom Gillette als goede jongen uit de kast wilde komen door mannen af te straffen. Hiermee volgde Gillette dus vrijwel blindelings de uitingen van deze belangenorganisaties omtrent sociaal progressivisme. Het kapitalistisch bedrijf onderwerpt zich dus aan (al dan niet geforceerde) sociale ontwikkelingen en vestigt de hoop in het promoten van deze sociale ontwikkelingen om een hogere winst te kunnen behalen.

De betrouwbaarheid van dit vermeende onderzoek over jongeren kan betwijfeld worden. Maar 1 ding is zeker, Gillette heeft hier handig misbruik van gemaakt. De campagne werd gestart, inclusief een filmpje op YouTube die in Januari 2019 geplaatst is. Gelukkig is er daarna kritiek ontstaan tegen deze manier van marketing, wat laat zien dat er nog mensen zijn die blijven nadenken. Echter werd er geen gehoor aan gegeven. De kritiek ebde weer weg, mensen zijn het vergeten en Gillette gaat nog vrolijk door met precies hetzelfde waar ze mee begonnen waren. Zo zijn er nog honderdduizenden andere bedrijven die precies zo werken, op grote of kleine schaal. Niet alleen op het vlak om de (vooral blanke man) af te straffen, maar ook om ander decadent en verwerpelijk materiaal te stimuleren doormiddel van de massavertegenwoordiging van minderheden, zoals LHBTQ, migranten, anders religieuzen, radicale kleding- en haarstijl en vermenging van volkeren.

Hieruit kunnen wij 2 lessen trekken.

1. Er is duidelijk een verdeeldheid aanwezig tussen mensen in een dergelijke reclamecampagne, zoals we gezien hebben bij Gillette. Dit bevestigt dat deze bedrijven, onder druk van belangenorganisaties, ervoor kiezen om nationale volkeren te verzwakken en te vervreemden. Dit is het gevolg van de realpolitik waar deze bedrijven vooral toe gedwongen zijn door economische voorvallen, zoals we zagen bij de omzetdaling van Gillette. In deze situatie kan ook de overheid van een staat zich tegen het eigen volk keren door dezelfde methodes te gebruiken dan bedrijven in onderwijs en staatsvoorlichting. Ook een meer dwingend beleid, zoals afstraffing of stimulatie om de doelen te behalen zijn mogelijkheden. Hier speelt ook een rol dat bijna altijd uit financiële druk de overwegingen worden gemaakt. Het bankwezen heeft hierbij altijd wel een vinger in de pap. Al niet officieel, dan wel officieus. Dit valt vrijwel niet op bij de mensen, omdat dit de normale gang van zaken lijkt te zijn geworden sinds 1950 op vrijwel de gehele wereld. De nieuwe generaties weten niet beter. Vandaar dat de resultaten van het vermeende onderzoek over onverschilligheid en acceptatie van deze bedrijfsmethoden door jongeren wellicht wel kloppen, wat ons brengt tot les 2:
2. Er is sinds 1950 een grote omslag geweest in de mentaliteit, opvoeding, onderwijs en interesses van de nieuwe generaties. Dit is elke generatie weer verder een kant opgeschoven die niet gewenst is, namelijk de versterkte onverschilligheid in alle ‘’serieuze’’ onderwerpen. Steeds meer westerse jongeren zijn bereid ergens voor op te komen wat hun eigen bestaan ondermijnt, wat hun eigen mannelijkheid/vrouwelijkheid ondermijnt, wat de natuurlijke geaardheid van heteroseksualiteit en geslachten ondermijnt. Dit, in combinatie met de vervreemding van onze traditionele muziek, nationalisme en taal zorgt ervoor dat wij in elk aspect verzwakt worden door verlies van eigen identiteit. Vervreemding van ons eigen volk en disrespect naar onze voorouders door alles uit het raam te gooien waar men oorspronkelijk voor gestreden heeft, wordt ‘’decadent’’ genoemd, ofwel iets wat in verval raakt. In dit geval is het ons eigen volk en onze nationale trots die in verval raakt door deze progressieve elementen. Voor de rest van dit boek zal ik dergelijke voorvallen als ‘’decadent’’ of ‘’decadentie’’ benoemen.

Personen

Je kan bedrijven hebben die het volk en de staat ondermijnen, je kan organisaties hebben die deze bedrijven onder druk zetten en je kan bovenal een overheid hebben die dit allemaal toestaat, bewerkstelligt en hier zelfs aan meewerkt.

Toch blijft de kern van dit alles het derde negatieve object; de mens. Dit kan niet gebeuren zonder de aanwezigheid van kwaadwillende personen met geld, macht en invloed in alle hiervoor genoemde aspecten. Een bedrijf zou niet aan dergelijke methodes doen met een integere en nationalistische personen aan het roer en in de lagere gelederen. Dergelijke organisaties zouden niet bestaan als een welwillende staatsoverheid haar macht zou gebruiken tegen deze elementen. De staat zou zich niet onderwerpen aan het internationale elitarisme met weldenkende leiders en daadkrachtige regeringssystemen.

Dit brengt ons ook naar de huidige situatie. Onze regering, ons bedrijfsleven, onze EU-top en ons land is geïnfesteerd met allerlei personen die deze situatie mogelijk hebben gemaakt. Deze personen genieten aanzien, macht, invloed en meestal ook geld. Als voorbeeld benoemen we de persoon George Soros, die door speculatie schatrijk is geworden. Hij zet dit geld nu bijvoorbeeld in om op internationale schaal allerlei organisaties te financieren om zo veel mogelijk migranten Europa en de VS binnen te halen. Met welk doel? Wat bereikt hij hiermee? Wat voor winstoogmerk zit hier aan? Helemaal niks. Hijzelf beweert dat hij wat wilt terug doen voor de wereld voor zijn rijkdom. Dit is een leugen. Als hij dit daadwerkelijk zou willen, dan zou zijn geld beter af zijn in het financieren van de ineengestorte landen waar die migranten vandaan komen om datzelfde juk van de bankensystemen te kunnen verwijderen, teneinde een stabiel land te creëren dat klaar staat voor wederopbouw. Dat geld kan gebruikt worden om huidige buitenlandse regeringen in het zadel te houden om de orde te bewaren en om werkgelegenheid te creëren. Op deze manier hoeven deze migranten, die ons overigens veel moeilijkheden bezorgen, in de eerste plaats niet eens te migreren. Het meest opmerkelijke is dat Soros hiernaast het geld ook inzet om zogeheten ''vrije universiteiten'' op te zetten die er juist op gericht zijn om doormiddel van economie, sociologie en politicologie dit soort waarden te planten in de jonge studerende generatie. Soros stelt hier het draagvlak voor zijn eigen visie veilig. Want wie de jeugd beheert, beheert de toekomst.

Zijn uiteindelijke doel is anders dan wat hij beweert. Namelijk het creëren van diezelfde verdeeldheid onder de Westerse volkeren zoals de bedrijven en organisaties dat doen. Dit begon met Richard Coudenhove Kalergi. Een persoon van gemengde Japanse en Duitse afkomst en oprichter van de Pan-Europese Unie. Hij stond aan de wieg van de Europese-Unie zoals wij die nu kennen. Hij is de bedenker van het concept dat alle Europese volkeren, zowel politiek als economisch, verenigd moeten worden onder 1 superstaat. Deze superstaat zal op termijn geen verschillen meer kennen tussen volkeren en zal, zover nodig, volkeren uit alle hoeken van de wereld toelaten om het doel te kunnen realiseren van een al dan niet geforceerde vereniging. Het maakt mensen van buiten Europa tenslotte niet uit wat voor verschillen er wel of niet bestaan tussen Europese volkeren, omdat ze er simpelweg zelf geen deel van uitmaken. Daarom is bijvoorbeeld de massale immigratie die sinds 2011 en lang daarvoor op gang is komen van zo'n groot levensbelang voor de huidige socialistische arbeiderspartijen, liberalen en progressieven. Zij krijgen door deze instroom een grotere makkelijk te controleren doelgroep, omdat deze partijen hen de utopie van een verzorgingsstaat beloven, terwijl deze immigranten er zelf nooit aan hebben meegebouwd.

Een bekend citaat van Kalergi gaat als volgt: ''De toekomstige mens zal van gemengd ras zijn. Hedendaagse rassen en klassen zullen geleidelijk verdwijnen als gevolg van ruimte, tijd en het verdwijnen van vooroordelen. Het Euraziatische-negro ras van de toekomst, dat zal lijken op de oude Egyptenaren, vervangt de verscheidenheid van volkeren met een verscheidenheid aan individuen.'' Dit citaat komt uit het in 1925 geschreven boek ''Praktischer Idealismus'' door Kalergi. In dit boek beschrijft hij daarnaast, wat de titel al doet verklappen, hoe ''praktisch idealisme'' zou moeten werken. Hij verwerpt principieel idealisme en ruilt dat in voor een kosten-en-baten-maatschappij waarin een ''ideologie'' of ''idealisme'' toegepast wordt op de acute benodigdheden en de puur impulsieve drang die leiders kunnen hebben om huidige problemen op te lossen. Dit lijkt sterk op de realpolitik van de bedrijven die onder het juk van het bankenstelsel hiertoe gedwongen worden. Toeval?

Hij had makkelijk praten. Hij was daarbij zelf van een gemengd ras. De ''voordelen'' die hij er in zou hebben gezien, betekenen niet dat hij dit zou mogen opleggen aan de overige 500 miljoen Europeanen die hier helemaal niet bij gebaat zijn. Wij Europeanen hebben de afgelopen duizenden jaren prima onze eigen problemen opgelost in hongersnood, oorlog, ziektes en leed. Hier hebben wij geen superstaat voor nodig en zeker geen buitenstaander die ons utopische nonsens zou opleggen waar wij juist om gestreden hebben die niet meer te hoeven meemaken. Tevergeefs. Sinds de omwenteling halverwege de 20e eeuw is het ons nog sterker en grootser opgedrongen met de realisatie van de Europese Unie. Eerst als handelsverbond, toen als politieke unie. Landen zijn niet geforceerd om toe te treden, maar worden met economische groei en subsidies gelokt om deel te nemen aan de groot-Europese gemeenschap. In ruil voor dit kapitaal onderwerpen de landen zich, ongeacht de huidige regeringen, aan een dictaat vanuit één centraal punt dat wordt aangestuurd door de allerrijksten en invloedrijkste politici.

Dit gedachtengoed valt trouwens volledig samen met het doel van de internationale elitairs en banken, die dit willen realiseren voor een makkelijk te controleren en uit te buiten volk. Nog steeds worden wij om de tuin geleid en naïef gehouden voor de consequenties van dit soort gevaarlijke uitingen en processen. Er is zelf een Richard Coudenhove Kalergi-prijsuitreiking die elke 2 jaar wordt uitgereikt aan de persoon die zich het meeste heeft ingezet voor de realisatie van deze plannen. In 2010 kreeg Angela Merkel deze prijs. 5 jaar daarna sprak ze de woorden ''Wir schaffen das'' uit, waarmee Duitsland een doelwit werd van vrijwel elke migrant die deze richting uitkwam, met ruim 1 miljoen geregistreerde migranten als gevolg alleen al in Duitsland. Om nog maar niet te spreken over de ongeregistreerde migranten en de rest in Europa. Dit had alle negatieve gevolgen van dien in de economie, politiek, criminaliteit, integratie en onderwijs. Het liep stuk, als een tandwiel in de modder. Met gezinshereniging en de weigering van deze migranten om het land te verlaten, hebben de volgende Duitse generaties en regeringsleiders te kampen met al deze problemen en extra kostenposten, die heel goed voor nuttigere dingen ingezet hadden kunnen worden, zoals de zorg, industrie, de legermacht en het onderwijs. Dit geldt overigens voor elke Europees land die hetzelfde pad volgt als Duitsland.

Het meest opvallende is nog dat veel burgers niet weten dat deze Richard Coudenhove Kalergi-prijs bestaat, of überhaupt weten wie Richard Coudenhove-Kalergi is. Dit heeft 2 factoren. 1: Het wordt niet gedeeld met ons, waardoor ze hopen het volk naïef te houden zodat men blijft instemmen met de schijnpolitiek van de Europese-Unie. 2: Het volk is vanuit zichzelf onverschillig en niet geïnteresseerd in wat er om hem heen gebeurt. Dit komt mede door de verzorgingsstaat, het matige onderwijs, schijnpolitiek, en de dezelfde verdeeldheid die ons de afgelopen decennia is ingefluisterd.

Zowel qua taal, religie, etniciteit en loyaliteit aan een natiestaat wilt Soros, alsook Kalergi, Merkel en de gehele top van elitairs in de EU het Europese volk verdelen, verzwakken en uitdunnen. Hiermee worden wij op termijn een mengelmoes van alles en nog wat, zonder eigenwaarde, zonder eenduidige afkomst, zonder eenduidige religie of überhaupt een religie. Er is dan niks meer wat ons bij elkaar houdt en wat ons identificeert. Daarmee is er dan ook niks meer wat ons tezamen zou kunnen bewegen tegen deze duistere machten die ons in diezelfde kooi willen houden waar wij de afgelopen decennia in gezeten hebben en daar nog steeds in zitten. Het uiteindelijke doel is de voortzetting en verdere inperking van ons bestaan onder de duim van de internationale elitairs. Deze kunnen dan nog meer geld verdienen, nog meer winst maken, nog meer dicteren aan de overheden en bedrijven. En dit keer zonder enig risico van weerstand uit de vroegere geschiedenis door mensen en landen die tenminste nog wel doorhadden wat er zich afspeelde.

Hoofdstuk 2: de huidige samenleving

Hoe het internationaal elitarisme, de onverschilligheid, de naïviteit en schijnpolitiek zich heeft gemanifesteerd in de huidige samenleving anno 2020, is overal om ons heen te zien. De uitdunning van het oorspronkelijke Nederlandse en Europeaanse volk door de negatieve objecten heeft zich al ingezet. Op straat, in bedrijven, in het onderwijs en de overheid raken wij in verval. Geld dicteert ons gedrag en de mate van empathie jegens onze volksgenoten. Een beschrijving van het internationaal elitarisme en de negatieve objecten die ook in deze huidige samenleving werken, is al reeds in hoofdstuk 1 gegeven. Hierna zullen er een aantal onderwerpen besproken worden die te maken hebben met de huidige decadentie.

Onderwijs

Het onderwijs vanaf de basisschool tot de universiteit is volledig gericht op het ontwijken van diepgang en waarheid in de lesstof. Lessen bij bijvoorbeeld geschiedenis, maatschappijleer en biologie worden gegeven door de bril van een algemeen aanvaarde norm die (vooral sociaal) bewerkstelligd is en niet wetenschappelijk.

De lessen bij biologie voorzien in verscheidene landen al in de propaganda hoe normaal homofilie, biseksualiteit, transgenderisme, lesbische seksualiteit en andere nonsens is. Dit wordt gebaseerd op de ''voorkeur'' van iemand, die totaal op de eigen hersenspinsels van een persoon gebaseerd zijn. Iedereen kan zichzelf van alles noemen, en als het maar genoeg herhaald wordt door steeds meer mensen, wordt het geaccepteerd. Er is weinig tot geen wetenschappelijke grondslag voor de rechtvaardiging van homofilie en ander LHBT geneuzel. Juist homofilie is, net zoals pedofilie, altijd al verboden geweest en getracht met onderzoek, medicatie en andere behandelingen de kop in te drukken. Het was een maatschappelijk erkende psychische ziekte geclassificeerd onder ICD (International Statistical Classification of Diseases) van de Wereldgezondheidsorganisatie en DSM-I tot DSM-III-R (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) van de Amerikaanse Psychiatrische Associatie. Dit eindigde in fases in de jaren 60, 70 en 80 door herhaalde opstanden en protesten van LHBT-activisten. Als belangrijkste startpunt de Stonewall opstanden in 1969. Bij deze activiteiten werd vandalisme, agressie, geweld en demonisering van politieke en wetenschappelijke tegenstanders van de LHBT-activisten niet geschuwd. Na jarenlang tumult en onrust, besliste de Wereldgezondheidsorganisatie en de Amerikaanse Psychiatrische Associatie tot het schrappen van LHBT als psychische ziekte en het onder een andere naam te zetten in 1973.

Bij een volgende revisie in 1980 en 1994 werd LHBT als benaming en psychische ziekte totaal geschrapt uit elke classificering. Dit gebeurde onder grote politieke en maatschappelijke druk, terwijl de schrappingen niet eens het resultaat waren van sluitend wetenschappelijk bewijs voor of tegen het zijn van LHBT. Als voorbeeld stemde een nipte meerderheid van enkel 58% van de wetenschappers voor de revisie. Dit laat de grote verdeeldheid zien die er toen ook heerste. Diezelfde verdeeldheid die doormiddel van de negatieve objecten ons volk wilt opdelen en verzwakken in deze decadentie. De wetenschap onderwierp zich aan sociaal tumult en principiële druk in plaats van de wetenschap. Klinkt dit logisch?

Wat zal de volgende stap zijn in deze radicale uitbreiding van vrijheden? Pedofilie (seks met kinderen)? Zoöfilie (seks met dieren)? Necrofilie (seks met lijken)? Zolang de mens maar genoeg vrijheden krijgt om decadentie uit te oefenen, zal de mens dit ook doen. En als er maar genoeg

mensen zijn die dit aanhangen en uiten, zal er gezwicht worden door de huidige orde zodat ''progressie'' plaatsvindt. Echter is deze progressie geen progressie voorwaarts, maar een progressie achterwaarts, dus in decadentie. Weinig vragen zich inhoudelijk af of deze veranderingen wel goed of normaal zijn. Dit is een groot nadeel van meerderheidsheerschap (democratie) of in de meeste gevallen ook een minderhedendictaat. Want de LHBT-activisten vormden een kleine minderheidsgroepering met grote impact die vervolgens een nipte meerderheid van wetenschappers onder druk hebben gezet om te stemmen voor de schrapping van LHBT als psychische ziekte.

Echter wordt dit in het onderwijs natuurlijk volledig weggelaten. Men moet zich in de hoogste takken van gespecialiseerde universitaire studies wurmen om ook maar een klein inhoudelijk beeld te krijgen van hoe de zaken er écht voor staan. Wat de overgrote meerderheid van kinderen en studenten nu voorgeschoteld krijgen is eenzijdige verering van de LHBT. Alle voordelen worden benoemd, alle vrijheden worden geprezen, maar de ware aard van de agressiviteit en mentale decadentie die dit mogelijk heeft gemaakt, wordt weggelaten. Ook de feiten omtrent verhoogde zelfmoordpercentages, identiteitsstoornissen, overweldigende depressie, verhoogde kans op HIV-AIDS en de (psychische) verminking van kinderen die in dit milieu opgroeien worden niet graag in de schijnwerpers gezet. Weer hebben wij hier te maken met een tegenstrijdigheid. Praktisch idealisme en realpolitik wegen kosten tegen baten af om tot de meest efficiënte oplossing te komen, waarom wordt dat hier dan niet gedaan? Past dit toch niet in ''ideaal'' van de ''praktisch''- idealisten?

Dit geldt overigens ook voor andere aspecten in het onderwijs die, naast biologie, eenzijdig onderwijzen over de democratie, geschiedenis, economie en maatschappelijke normen en waarden. Geen enkele economie les op de middelbare school verzorgt het bespreekbaar maken en het accepteren van andere economische systemen buiten het kapitalisme. Geen enkele les geschiedenis op de middelbare school zal zo diep ingaan op de Holodomor in Oekraïne, de Grote Stap Voorwaarts van Mao Zedong en De Grote Zuivering van Jozef Stalin als op de Holocaust. Terwijl feitelijk gezien de eerste 3 voor een minimaal geschat dodental van 50-55 miljoen mensen hebben gezorgd, bijna net zo veel als alle doden in de tweede wereldoorlog bij elkaar! Waarom worden onderwerpen met zo'n grote impact naar de achtergrond verschoven? Dit wordt versterkt door de afwezigheid van een ''wakkere'' overheid die juist het onderwijs op 1 lijn zou moeten trekken op nationale schaal, waar overal dezelfde stof wordt onderwezen die er toe doet in een volksnationalistische samenleving. Het feit dat sommige leraren er ook nog een eigen mening op na houden die decadenter is dan de onderwijsnorm, en dit ook onder de kinderen en studenten brengen, zorgt al helemaal voor een doordrenkte infiltratie van decadentie in het gehele onderwijswezen van allerlei westerse landen.

Vaak bestaat de helft, of zelfs meer, van de kinderen in het onderwijs uit kinderen die niks meer gemeen hebben met de Nederlandse etniciteit, de Nederlandse geschiedenis, de Nederlandse taal en de vaderlandsliefde. Dit fenomeen is sterker in het verstedelijkt gebied van Nederland en andere landen ten opzichte van het platteland. De ''Randstad'' in Nederland als beste voorbeeld. Het bolwerk en gezicht van decadent Nederland. Ze zijn pionnen in een politiek spel, waarin enkel het doel behaald moet worden om immigratie te realiseren teneinde de ''vergrijzing tegen te gaan'', of ''genoeg werknemers te kunnen behouden''. Daar dit ook prima met andere maatregelen is op te lossen, zoals meerkindpolitiek, autarkie en een op elkaar afgestemde collectieve economie. Echter is de politiek hier te blind of te bang voor.

Zij durven de vinger niet op de zere plek te leggen en houden zich in deze ethische en etnische kwesties vaak afzijdig of aan de verkeerde kant van de discussie. Zij pleiten zelf vaak voor meer bezuinigingen en verduurzaming in de maatschappij om kosten te drukken, terwijl zij niet (willen) realiseren dat de grote geforceerde immigratie volgens het COA (Centraal Orgaan opvang Asielzoekers) per persoon al meer dan 27.000 euro kost! En dan heb ik het hier nog alleen over de huisvesting en onderhoud van asieltrajecten bij het COA zelf. Integratiekosten, criminaliteit, geboren kinderen, ziekte en de manuren die hieraan verslonden worden door organisaties buiten het COA worden hier nog niet bij opgeteld. Als men de meerkindpolitiek daadwerkelijk zou invoeren, kunnen wij vergrijzing tegengaan zonder de gehele kosten van het COA, Justitie en integratie bij elkaar. Ook zouden wij hiermee de volksvervanging, intimidatie, plunderingen, aanrandingen en verkrachtingen van deze groepen uitsluiten. Oplossingen kunnen simpel zijn, maar dat zijn politici helaas ook.

Sommigen zouden tegen dit soort oplossingen aankijken als het ''over één kam scheren van bevolkingsgroepen'', ''racisme'', ''discriminatie'' en ''kortzichtigheid''. Dit kan tegengeworpen worden met een voorbeeld uit Japan. Men hanteert daar op hele strenge wijze het in stand houden van de mono-etniciteit. Daarbij is het vrijwel onmogelijk om als buitenlander asiel aan te vragen in Japan, laat staan genaturaliseerd te worden. Japan kent tegelijk ook één van de laagste criminaliteitscijfers ter wereld. Toeval? Daarbij is het over één kam scheren van groepen gerechtvaardigd als deze een oververtegenwoordiging hebben in wat voor onderwerp dan ook. Dit hoeft nog niet eens negatief te zijn. Dit is simpelweg het stellen van logische prognoses die zijn gebaseerd op eerdere gebeurtenissen.

Anderen zouden kunnen zeggen dat het hebben van meerdere (gemengde) culturen in een land leidt tot de verdwijning van verschillen en haat. Dat het juist zou leiden tot een toename in acceptatie en solidariteit. Dit is uiteraard een utopische naïviteit. Neem bijvoorbeeld Brazilië. In 2010 was 43% van de bevolking van puur gemengde afkomst. Dat cijfer ligt nu 10 jaar later hoger. Echter, nog steeds loopt (drugs)criminaliteit, armoede, geweld, en lage schoolprestaties de spuigaten uit. Het land ligt op zijn gat. En de sociale verhoudingen aldaar kunnen niet enkel aan de ambtenaren en corruptie te wijten zijn.

Mens

Het moet niet genegeerd, of sterker, ontkend worden, dat er zich in deze wereld verschillende mensenrassen bevinden. Dat is geen vorm van discriminatie en geen vorm van racisme zoals vele negatieve objecten het wel willen doen voorkomen. Dit is een wetenschappelijk feit, welke is vastgesteld vele honderden jaren terug. Net zoals met honden, katten en andere dieren hebben de mensen ook een onderscheid in rassen. De hoofdcategorieën zijn op te delen in Negroïde (Afrikaans), Mongoloïde (Aziatisch), Kaukasisch (Europeaans/Westers), Amerikaans (Inheemse bevolkingen van Noord- en Zuid Amerika) en tot slot Australoïde (Aboriginals etc.). Deze rassen hebben zich in duizenden jaren tijd door verschillende leefomgevingen, klimaten en voedselsoorten ontwikkelt tot aparte mensenrassen, die zich hebben aangepast aan de situatie. Vergelijkbaar met dierenrassen. Hieruit voortgekomen zijn er verschillende etniciteiten en culturen ontstaan als onderverdeling van deze rassen. Zo kennen de Kaukasische (Europeaanse) volkeren een onderverdeling in Germaanse volkeren, Keltische volkeren, Slavische volkeren, Latijnse volkeren etc. Dit is een goede ontwikkeling geweest in het ontstaan van natiestaten van volkeren die zich aangetrokken voelen tot elkaar. Zo is ook de soevereiniteit van landen ontstaan en de diversiteit in volkeren. Zo is tot slot ook Nederland ontstaan door mensen die zich verenigd voelden als volk met dezelfde religie, dezelfde taal en dezelfde tradities in de verzetting tegen de Spaanse overheersing.

In deze moderne wereld trachten de negatieve objecten deze ware diversiteit van volkeren te vernietigen onder het mom van schijndiversiteit door deze groepen juist te mengen in de smeltpan van de Westerse samenleving. Massale immigratie wordt gedoogd al dan niet aangemoedigd, rassenvermenging is geen enkel probleem en ons eigen traditionele erfgoed wordt verwaarloosd en het raam uit gegooid in ruil voor het Suikerfeest, de Gaypride en pillenfestivals die onze jeugd psychisch afbreken en afhankelijk maken van chemische troep voor plezier. Wie weet bijvoorbeeld dat Nederland onafhankelijk is geworden op 26 Juli? Dit wordt niet gevierd, laat staan benoemd in de conventionele media. Zelfs de meeste mensen onderling weten het niet. Wie leert er nog uitgebreid over de VOC en haar ware aandeel in de slavenhandel? Ons wordt aangepraat totaal verantwoordelijk te zijn voor slavendrijvers en de handel, terwijl de VOC enkel slaven transporteerde tussen handelaren. Sterker nog, de VOC kreeg in ruil voor hun goederen de slaven zelfs aangereikt door Afrikaanse inheemse stammen die deze praktijken al eeuwenlang hadden toegepast. Een dominante stam overwon een andere stam, deze werd onderworpen, uitgeroeid of gevangen gezet als slaven. Met de komst van de VOC hadden de inheemse stammen nu simpelweg een afzetmarkt gevonden in plaats van slaven voor eigen gebruik. Zelfs lang voor onze koloniale ambities deden de Arabieren en Ottomanen (Turken) al aan uitgebreide slavenhandel door een heel netwerk door Zuid-Europa en Afrika op te zetten. Bezette gebieden werden veelal leeggeroofd van mannen om te werken in steengroeves of als moderne ‘’gladiatoren’’. Vrouwen werden weggehaald om te dienen in de harems van de elitairs destijds. Wordt dit echter zo uitgebreid besproken op de scholen? Ik betwijfel het. Eenzijdigheid is een populaire en gevaarlijke macht dezer dagen. Dit komt terug in allerlei kennisgebieden in de geschiedenis, biologie, aardrijkskunde en maatschappelijk leer.

Op deze manier van psychologische eenzijdige indoctrinatie en het bewust weglaten van feiten zorgt men voor een naïviteit binnen ons eigen volk. Onze geschiedenis wordt vergeten, onze waarden worden vergeten, dus staan we opener voor allerlei exotische internationale volkeren en culturen. Dit gebeurt met een reden om de stimulans voor vermenging nog groter te maken. Als dit na enige tijd nog steeds door blijft gaan, kan een logische statistische voorspelling worden gegeven dat er na

50 á 100 jaar de meerderheid van Nederland zal bestaan uit niet-Nederlanders, ofwel vermengde kinderen en volwassenen zonder duidelijke afkomst, zonder culturen (die toch al lang vergeten zijn) en wie weet zelfs zonder een eenduidige taal. Nederland hanteert het Engels al als tweede nationale taal die iedereen aangeleerd krijgt. Voor internationale specialisatie in het werkveld zou dit geen probleem zijn, maar de verengelsing onder ons eigen volk in hoe wij tegen elkaar praten, in de media en in de literatuur neemt zienderogen toe. Ongeacht hoe ''Nederlands'' wij ons nog zouden voelen.

Het maakt ook totaal niks uit of wij de grenzen zouden sluiten voor immigratie of niet. Wij leven hier in Nederland anno 2020 al met ruim 3,8 miljoen allochtonen, waarvan 2,2 miljoen met een niet-westerse achtergrond. Vreemd genoeg worden de Indonesiërs en Japanners door onze CBS'ers tot westerse allochtonen gerekend met de redenering dat Japan de westerse cultuur genoeg heeft overgenomen en Indonesië als oude kolonie ''westers genoeg is''. Dit klopt uiteraard van geen kanten, omdat Japan één van de oudste culturen ter wereld heeft met de keizerdynastie en het Shintoïsme. Japan heeft veel westerse dingen overgenomen, maar is daarbij niet anders dan Zuid-Korea of Taiwan. Wat Indonesië betreft is het een eenzijdige verklaring van onze CBS'ers. Suriname, Zuid-Afrika en Taiwan behoorden vroeger ook allemaal tot het Nederlandse koloniale bezit. Zuid-Afrika is zelfs nu het land met de grootste groep Nederlandse diaspora, namelijk de Afrikaners. Waarom westers allochtoonschap voor Indonesiërs zou gelden, die er anders uitzien, een ander geloof aanhangen en een totaal andere cultuur hebben, is een totaal raadsel. Het komt er op neer dat het aandeel niet-westerse allochtonen dus veel hoger zou moeten liggen dan de vermeende 2,2 miljoen met het aandeel Japanners en Indonesiërs erbij opgeteld. Ook is er een groot aantal ongeregistreerde mensen van ''verdwenen'' migranten en illegale migranten die niet worden opgenomen in deze cijfers.

Daarbij komt nog dat door het ''mooie'' statistieke en bureaucratische systeem bijvoorbeeld een Afrikaans persoon die met een Frans staatsburgerschap naar Nederland migreert, niet meer wordt gezien als niet-westerse allochtoon. Deze Afrikaan heeft per slot van rekening een Europees staatsburgerschap zonder nog een andere. Deze wordt dus bij de 1,6 miljoen westerse allochtonen gerekend. Verder is het zo dat als 2 niet-westerse allochtonen hier geboren worden en kinderen krijgen, de kinderen algeheel niet meer tot allochtonen worden gerekend, maar tot autochtonen. Ze worden gezien als volledige Nederlanders, wat onzinnig is. Deze kinderen behoren ten eerste tot een ander ras of zijn van gemengde afkomst, deze kinderen krijgen een gemengde cultuur aangeleerd of een compleet andere en deze kinderen hebben kans een totaal andere religie aan te hangen dan waar ons land op gebouwd is, namelijk het Christendom.

Het valt dus te concluderen dat er hier in Nederland totaal geen zicht is op wie het land binnenkomt en verlaat. Mensen worden op een hoop gegooid en de cijfers zullen altijd anders zijn dan men ze probeert te stellen. Er is nooit een absolute totale nationale census geweest. Men heeft daar de mankracht, geld en politieke motivatie niet voor. Grove schattingen zouden het aantal niet-westerse migranten dus ramen op 3-3,5 miljoen.

Het sluiten van de grenzen, zoals sommige rechtse partijen met veel overtuiging propageren, zou er alleen voor zorgen dat de kraan dichtgedraaid wordt. Echter blijft de badkuip vol. Deze 3,5 miljoen niet-westerse allochtonen en het hele statistisch ongeregelde zooitje van de ''westerse'' allochtonen zullen gewoon blijven voortplanten met elkaar of met de autochtone bevolking, waardoor het

aandeel Nederlanders alsnog exponentieel zal dalen over een periode van jaren, ongeacht of immigratie stijgt, daalt of totaal stopt.

Dit gegeven is ironisch, omdat de vooral de globalistische en progressieve partijen en organisaties de multiculturele en multiraciale gemeenschap neerzetten als iets wat diversiteit en culturele verrijking zou bewerkstelligen. Het tegendeel is waar. Met verloop van tijd zullen de culturen, rassen, talen en tradities van de volkeren die samenleven uitgewist worden en tot een grote lichtbruine hersenloze massa komen die makkelijk te controleren zal zijn. Precies zoals Richard Coudenhove Kalergi voor ogen had.

In deze huidige samenleving worden wij als bewoners van ons land constant geteisterd met allerlei vormen van indoctrinatie, uitdunning, en zelfhaat. Pak de reclames die een ''afspiegeling van de maatschappij'' zeggen weer te willen geven. Deze bestaan vaker dan niet uit Negroïde of Semitische (Arabische) mannen met Europese vrouwen of andersom. Vaak ook nog eens in combinatie met homofilie, lesbo of travestie. De blanke heteroman verdwijnt uit het beeld van de mediareclame of komt enkel in beeld als tengere, zwakke naïeveling. Zo ook verdwijnt de hetero Europese vrouw die zicht traditioneel opstelt. Ons volk wordt hiermee wijs gemaakt dat er zich ''allerlei soorten mensen'' in ons land bevinden die ook aandacht verdienen. Echter krijgen deze mensen op deze manier <u>te veel</u> aandacht. De ware aard van deze campagnes is om ons als blanke heteroseksuele bevolking constant af te schilderen als veroorzakers van ''een probleem'' of als zwakkelingen die het niet zouden verdienen om representatief voor te komen in nationale campagnes, omdat er ook andere soorten mensen zouden zijn. Dit gebeurt in alle branches van de samenleving: films, mode, cosmetica, toerisme, sport en journalistiek. Hoe vaak zien wij geen reclame van een kledingmerk waarin Negroïde mannen er goed gekleed uitzien, rug aan rug staan met een even goed geklede Europese vrouw en intiem geposeerd op de poster staan? Hoe vaak zien wij niet in tech-reclames dat er een tengere minder goed uitziende Europese brillenmans afgebeeld staat met een stukje digitale technologie? Het stereotype wordt soms zelfs zo extreem getrokken dat de jeugd en het volk een beeld krijgen van ''echte'' mannelijkheid bij Negroïde mannen en bij blanke heteromannen een beeld van versterkte vrouwelijkheid.

Een goed voorbeeld zijn de reclames van Old-Spice, waarin een negroïde man constant benadrukt hoe goed de man van een vrouw wel niet kan ruiken, maar dat niet kan omdat hij er niet uitziet zoals hij, of omdat die echtgenoot niet hem is, of omdat de man niet zo ''mannelijk'' zou zijn zoals hij. Dit wordt simpelweg letterlijk gezegd. En weinigen schijnen door te hebben dat het bewust is gedaan om de normalisatie van Negroïde mannen in onze samenleving te stimuleren. ''Want wie heeft er nu een blanke heteroman nodig voor een stabiel gezin als je een impulsieve, exotische, stoere negroïde man kan hebben?''. Deze praktijken gaan elke dag door, zonder remmen, zonder stoppen. Alles zit er vol mee, maar wij blijven onverschillig, wij blijven nuchter. God behoede dat wij ons zouden ''verlagen'' tot het niveau van denken op basis van volk en traditie. ''Dat zou uit den boze zijn'', denken sommigen. Hoewel we vaak vergeten dat ons gevoel voor volksnationalisme en etniciteit ons land tot stand heeft gebracht door ijver, stabiliteit en traditie. Mensen van hetzelfde ras zijn van nature eerder aangetrokken tot elkaar. Enkel extreme propaganda, indoctrinatie en zwakke geesten zorgen voor een verschuiving in dit feit. Juist het toestaan van de vernietiging van onze eenheid ondermijnt die stabiliteit en traditie.

Links-rechts-spectrum

De huidige democratische politiek is geobsedeerd en verdeeld door een linkse kant een rechtse kant en alles daartussen. Dit is bewust gedaan om ons volk in te delen op basis van standpunten in simpele hoeken. Dit zorgt ervoor dat burgers, politici en partijen zich bij een bepaalde kant gaan voegen als ze het eens zijn met de standpunten van die bewuste kant. Dit creëert echter een verdeelde maatschappij, waarbij het heel moeilijk wordt om de mensen die de andere kant van het spectrum aanhangen te kunnen benaderen en overtuigen van wellicht heel bespreekbare, realistische of nieuwe ideeën. Een idee tot bijvoorbeeld migratiestop klinkt heel rechts, dus het zal van nature in dit systeem niet veel linkse stemmers meekrijgen. Terwijl een migratiestop een op zichzelf staande neutrale en benodigde maatregel is om problemen op te kunnen lossen. Dit heeft geen rechtse, noch een linkse kant. Dit is gewoonweg een oplossing voor een probleem. Precies zo worden uiteenlopende ideologieën zoals volksnationalisme, socialisme, liberalisme, conservatisme etc. in de links-rechts kant gedrukt, waardoor je de helft van het volk al kwijt zou raken als steunpilaar, enkel omdat een ideologie ''rechts'' of ''links'' zou zijn.

De focus op inhoud en effectieve oplossingen die een ideologie kan bieden is totaal verdwenen. Mensen kiezen op basis van een voorgeschotelde keuze die al voorgekauwd is door de internationale elitairs. Een ideologie hoort een op zichzelf staand gedachtengoed te zijn, zonder rechts, links of centrum te zijn. Een ideologie kan namelijk zowel socialistische, als liberale standpunten hebben op verschillende gebieden. De combinatie van deze ideeën maakt een ideologie juist uniek waar een persoon zich in kan vinden zonder een vooraf bepaald stigma van rechts of links te hebben die verdeeldheid zaait in ons politieke landschap. Er wordt geprobeerd dit spectrum ''preciezer'' te maken door naast het links-rechts-spectrum ook een autoritair-liberaal-spectrum toe te voegen. Je krijgt dan een kruis-as die ideologieën en partijen beter zou moeten weergeven. Maar wederom is hier het feit van toepassing dat een ideologie zowel autoritaire als liberale standpunten kan hebben in verschillende aspecten. Als dit het geval is zal de ideologie logischerwijs ''ergens'' in het centrum komen. Maar het grote probleem is dat er weinig ideologieën zijn die ofwel totaal links, rechts, autoritair of liberaal zijn. Dus wat men krijgt is dat veel ideologieën ergens in een centrum komen. Dat centrum wordt alleen maar groter op basis van de hoeveelheid aanwezige ideologieën die gepeild worden. Dit neemt het hele nut van een vermeende ''indeling'' weg op het politieke spectrum omdat er geen onderscheid gemaakt kan worden in een centrum. Wij verwerpen dan ook dit politieke spectrum. Enkel een groep van ideologieën, ongeacht prioritering, is een correcte manier om ze weer te geven; in combinatie met standpunten per ideologie. Links-rechts is misleidend en gevaarlijk voor onze eenheid.

Democratie en regering

Oplossingen in de vorm van een volksnationalistische, realistische en ideologische banderingen worden de mond gesnoerd. Enkel ''aanvaardbare en normale'' oplossingen worden gedoogd. De huidige overheid van onze staat zal zich niet bezighouden met inhoudelijke en volksnationalistische methodiek om problemen op te lossen. Als er een probleem van vergrijzing is, zal de kliek van huidige democratische partijen zich niet wagen aan bijvoorbeeld meerkindpolitiek om de vergrijzing tegen te gaan met het krijgen van meer Nederlandse kinderen. In plaats daarvan zal de overheid zich conformeren met de internationale normen die opgelegd worden door de wereldbanken, belangenorganisaties en superbedrijven die meer gebaat zijn met het compenseren van vergrijzing door migratie. ''Want zo houdt men een arbeidspopulatie in stand, zo help je de vluchtelingen en economische migranten en zo realiseer je een multicultureel Nederland.'' – denken ze dan. Men denkt hierbij meerdere vliegen in één klap te slaan door de moreelridder van de wereld te willen spelen. Enkel verliest men uit het beeld dat deze migranten integratie behoeven, een andere taal spreken, vaak een andere religie aanhangen en uit een andere culturele wereld komen dan de onze. Ook zijn de migranten van buiten de westerse samenleving van andere genetische rassen, waardoor een onvermijdelijke vermenging gaat plaatsvinden tussen volkeren. En juist die vermenging zorgt voor de ''verdeel-en-heers-politiek'' van de negatieve objecten om ons volk tot een grote onwetende en nietsbetekenende massa te maken. Om de aanwezige migranten qua integratie gelijk te trekken met onze autochtone Nederlanders is onmogelijk. Daarbij kost dit immens veel geld, tijd en mankracht die zich expliciet hier mee bezig moet gaan houden. Een nutteloze verspilling. Daar waar meerkindpolitiek voor autochtone Nederlanders in dezelfde oplossing voorziet zonder de kostenposten van migratie. De geboren autochtone Nederlandse kinderen zijn immers al geïntegreerd, worden volgens ons systeem opgevoed en hebben dezelfde etnische kenmerken als wij allemaal. Het negeren van op zichzelf simpele en alternatieve oplossingen door de overheid, de kliek van mediamagnaten en economen geldt ook voor vele andere politieke onderwerpen en ons nationaal beleid op diverse sectoren van onze samenleving. Er wordt door onze regering veelvuldig gekozen voor vooraf bepaald beleid wat is gevormd door beïnvloeding van negatieve objecten in achterkamertjes.

Wij leven in een schijndemocratie. 95% van alle politieke besluiten die genomen worden, alsook grote projecten, klimaatplannen, energiebeleid, bedrijvenpolitiek, pensioenen, migratie en daarbij ook volkssamenstelling, zijn al bepaald. Dit zijn lange-termijn plannen en grote besluiten die overgelaten worden aan technocraten, statistici, filosofen, grote bedrijven en partijen onderling. In deze democratie bepalen wij de overgebleven 5% van vierjaarlijkse begrotingen, uitlatingen van politici op basis van populariteit, arbeidsvoorwaarden en marginale wijzigingen in het onderwijs. Elke 4 jaar worden wij uitgenodigd om onze stem te laten horen, waarbij wij de oppervlakte van het staatsapparaat kunnen schrapen en bekrassen met onze wil, maar de grote machine blijft te allen tijde hetzelfde. Het veelvoud aan partijen in onze hedendaagse politiek is ook doordrenkt met dezelfde schijn die ons overheidsbeleid teistert. Deze partijen laten wellicht allemaal een andere stem horen. De één is economisch wat ''linkser'', de ander is sociaal wat ''rechtser'', de derde legt de nadruk op het bedrijf en de vierde legt de nadruk op de Europese Unie. Hoe mooi de cijfertjes, standpunten en argumentenvoering van deze partijen wel niet kunnen zijn, allemaal doen ze mee aan de compromiscultuur van onze democratie, waarbij ze elke keer opnieuw hetzelfde pad bewandelen van de discussie, de bemiddeling en de toezeggingen. Er is geen daadkracht, er is geen durf, er is geen voortgang. Een regeringsvorming is door deze versplintering al snel uitgerekt tot

enkele honderden dagen. In deze periode kan al zo veel bereikt worden waar het volk mee kampt; waarom het volk ook in de eerste plaats gaat stemmen. Maar nee, het poldermodel waar Nederland goed bekend om staat, en de democratie in het algemeen, staat toe dat er een overeenkomst van kruimels wordt gerealiseerd tussen partijen waar eigenlijk niemand écht iets aan heeft. Zowel de partijen, als de kiezers voelen zich bedrogen. En dat elke 4 jaar weer. De eindeloze cirkel zet zich voort. Er worden marginale veranderingen en beslissingen teweeg gebracht, maar toch houdt het volk zich koest na de verkiezingsperiode. Opnieuw zal het volk zich 4 jaar onder het juk van de huidige regering begeven en hetzelfde werk uitvoeren, op dezelfde manier klagen, en op dezelfde manier stemmen (wellicht op een andere partij) om dit keer wel op verandering te hopen. Maar er komt geen verandering. De 95% wordt ongestoord en onveranderd voortgezet met de vinger van de negatieve objecten in onze nationale pap. Diezelfde 95% die onze decadentie voortzet volgens de normen van de internationale elitairs. De democratie heeft gefaald, alsook de partijen die enkel gebruik maken van een ''loopgravenoorlog'' waarin zij zo lang mogelijk tijd en geld willen rekken van de burger en de staat terwijl ze in het parlement zitten. Tenslotte krijgt elke aanwezige partij in het parlement per persoon riante salarissen en subsidies, enkel omdat ze aanwezig zijn in het parlement. Waarom zouden ze zich wagen aan omstreden uitspraken, onbegane paden en oude middelen om de staat efficiënt te vormen? Al blijven ze er 50 jaar rondsukkelen, dat zal ze niet uitmaken; zolang de stroom van maar geld niet stopt.

Het verschil tussen ''échte democratie'' en ''schijndemocratie'' kan gelegd worden, maar is nutteloos. Voorstanders van de democratie zouden een tegenwerping pogen door te zeggen dat wij weliswaar niet in een ''ware'' directe democratie leven zoals deze ooit bedoelt zou zijn door de oude Grieken. Wij zouden leven in een representatieve democratie waar wij enkel de mensen kiezen die alles voor ons beslissen. Om het eerste deel te ontkrachten zou men zelfs in een ''ware'' democratie dezelfde moeilijkheden tegenkomen die wij dezer dagen ook hebben. De trage besluitvorming, de vele meningen, de eindeloze discussies, debatten en overtuigingsmacht die men moet gebruiken om ook maar iets te kunnen opschuiven in het proces, zijn allemaal genetisch ingebrande kwalen van de democratie. Daarbij is een directe democratie zeer inefficiënt omdat je de gehele populatie bij elke besluitvorming om raad en/of goedkeuring zou moeten vragen. Deze bestond trouwens zelfs in de begindagen van dit systeem niet in Griekenland, omdat alleen mannelijke burgers van 30 jaar en ouder zich konden uitspreken in Athene. Maar zelfs dan, al zou een vraagstuk met 51% voor en 49% tegen (of andersom) wel of niet uitgevoerd worden, zit men in dit geval met een groot gedeelte van de populatie die het er niet mee eens is of zelfs vijandig is. Deze grote groep die het niet voor elkaar kregen de meerderheid te behalen, moet de rest van de tijd het hoofd bieden aan het juk van het onrecht die volgens hen is aangedaan.

Dit alles *zou* anders moeten zijn in een representatieve democratie die wij dezer dagen in zoveel landen kennen, alsmede de onze. Echter is het nog erger. In plaats van een meerderheid die zijn wil volledig kan uitvoeren ten opzichte van een totaal verslagen minderheid die zich moet conformeren, is er nu een minderheidspartij die als grootste uit de bus komt. Deze is genoodzaakt compromis te zoeken met andere partijen om een regering te kunnen vormen. Behalve het feit dat dit zorgt voor een hele brede en instabiele regering die wellicht uit allerlei standpunten en opvattingen kan bestaan, wordt er door het compromis van een regeerakkoord ook een beleid gemaakt waar de standpunten van de winnende ''meerderheid'' niet volledig vertegenwoordigd worden. Het compromis bestaat dan uit allerlei halve maatregelen en gematigde versies van de originele standpunten van een partij. In dit scenario voelt niemand zich comfortabel met een overwinning.

Omdat de mensen hun mening niet gerealiseerd zien worden. Daarentegen kunnen de verloren partijen dit zelfs als een voordeel zien omdat ze wel de kruimels van hun eigen plannen in een regeringsbeleid kunnen smokkelen. Wat je dan krijgt is geen regering van een meerderheid, maar een regering van minderheden. Om een enigszins bestuurbaar land te houden, storten de partijen zich in moeilijke en ellenlange vergaderingen om tot dit compromis te komen. Dit vergt tijd, mankracht, en geld. De tijd verstrijkt namelijk onverbiddelijk en er wordt niets concreets gerealiseerd.

Hetzelfde gedrocht van verdeeldheid en vermenging van standpunten in een compromis zien wij ook gebeuren in ons eigen volk en staat doormiddel van de negatieve objecten die dit willen stimuleren, zoals vermeld in hoofdstuk 1. De norm van compromis en het taboe op totale daadkracht van één enkele partij en één enkele ideologie van een staat verlamd onze hele samenleving zoals een arbeider die is gedwongen te werken zonder voedsel in zijn maag. En dit gaat zoals ook al eerder vermeld nog steeds enkel over de 5% waar wij inspraak op denken te hebben. Deze hele heisa van politieke hysterie en tumult gaat over een klein inzicht die wij onder ogen krijgen over hoe ons land geleid zou worden. In ditzelfde tijdsbestek zal het overgrote deel van de plannen al op voorhand bepaald zijn door internationale verdragen, EU-wetten en afspraken met multinationals die zeker niet op democratische wijze tot stand zijn gekomen. Want wanneer is ons volk iets gevraagd over de opstelling van een klimaatakkoord? Wanneer is ons volk iets gevraagd over de op te schrijven dwingende wetten van de Europese Unie? Wanner is ons volk gevraagd wat voor maatregelen we moeten treffen tegen Unilever, Shell, Google en andere megacorporaties teneinde de exploitatie, het misbruik en de maatschappelijke beïnvloeding van ons land te voorkomen? En zelfs wanneer ons iets gevraagd werd in de vorm van referenda, over de invoeringen van de Euro en het Oekraïense visumverdrag, werd onze mening aan de kant geschoven.

Het politieke schijntoneel van de 5% geeft ons de illusie dat die 5% de 100% zou zijn. Maar wij begeven ons echter in een onzichtbare kooi waarvan de grootte is vastgesteld door de negatieve objecten. Alleen vrij van deze last zal het volk, ons volk, de Europese en Westerse volkeren zich efficiënt kunnen ontwikkelen in deze wereld. Alleen zonder deze last kan ons volk overleven en leven. Het is onze zaak deze kooi zichtbaar te maken en die te vernietigen.

Hoofdstuk 3: hernieuwde staatsvorming

Om een dergelijke ondergang van ons westerse volk te voorkomen, zullen wij een 180-graden draai moeten maken van de richting die wij nu op gaan. Wij naderen een steeds diepere bodemloze en hopeloze afgrond waarin verderf zal heersen voor ons volk als gevolg van deze decadente ontwikkelingen en groeiende afhankelijkheid van de negatieve objecten. Dit moet een halt toegeroepen worden. En niet enkel dat; het moet totaal terug gedraaid worden. Enkel een radicale verandering en een compleet nieuwe staatsinrichting zal ons volk kunnen sturen in de goede richting naar de glorie die het verdient en die onze voorvaderen, die ervoor gevochten hebben, verdienen. De complete samenleving moet op de schop, er is geen uitweg te vinden bij de democratie, noch in het kapitalisme. De enige manier om dit te verwezenlijken is de realisatie van een nationale volksbeweging. Een brede en grote beweging die zich vertakt in de gehele samenleving en waar totale loyaliteit aan het eigen volk en de eigen volksstaat op nummer 1 staat. Een totaal gecentraliseerde, eensgezinde en professionele beweging die zich vereenzelvigd met het volk, zoals het volk zich zal vereenzelvigen met de staat. Een beweging met een gedachtengoed welke radicaler en effectiever is dan men ooit zou durven zeggen in onze politieke kaders en haar spreekbuizen. Een derde weg tussen links en rechts, een op zichzelf staande ideologie, los van stigma's, los van de geschiedenis en los van de kliek van de gevestigde orde. Een volksnationalistische ideologie van totalisatie, ofwel een compromisloze volbrenging van haar gedachtengoed in alle aspecten van de samenleving. Het Nationaal-Totalisme.

Het Nationaal-Totalisme zal de volgende idealen hanteren om de succesvolle omvorming van Nederland tot een ware volksstaat te kunnen realiseren.

- Het omvormen van de democratische rechtsstaat.
  De democratie heeft zich bewezen als achterhaald, gefaald, inefficiënt en bureaucratisch. Ook zorgt het democratische klimaat voor concurrentie tussen overheidsorganen. Een verspilling van tijd, geld en mankracht. Hierdoor stellen wij ons kwetsbaar op en ligt de natiestaat open voor aanvallen door de negatieve objecten. Enkel een éénpartijstelsel met een eensgezinde ideologie en daadkrachtig bestuur kan de rompslomp en het juk van de democratische loopgravenoorlog doorbreken. Vele vergelijkbare systemen hebben zich bewezen om grote crises binnen enkele jaren of zelfs maanden te kunnen bedwingen doormiddel van daadkrachtig en direct optreden in het belang van de natiestaat. Dit zal ook effectief zijn voor Nederland. Alleen een sterk éénpartijstelsel kan de aspecten van het Nationaal-Totalisme effectief uitvoeren. De beweging vereenzelvigt zich met het volk, zoals het volk zich vereenzelvigt met de staat. Iedereen werkt samen. Met dezelfde richting en hetzelfde doel.
  Om het juk van deze inefficiënte stagnerende staatsvorm van ons af te werpen, zal er veel gestroomlijnd moeten worden. Nutteloze ministeries moeten geschrapt worden en de eerste en tweede kamer worden afgeschaft als aparte organen. In plaats daarvan zal de nieuwe Rijkskamer zich buigen over de kwesties van ons land, onder leiding van een Rijksleider die tevens het staatshoofd is. Verkiezingen zijn namelijk een eeuwige stagnatie van daadkracht en besluitvaardigheid. De negatieve objecten zetten hierbij partijen tegen elkaar op die vervolgens gedwongen zijn samen te werken en compromissen te sluiten. Het is een totaal tegenstrijdig systeem die zich niet kan lenen voor de oplossing van grote problematiek en internationale diplomatie.

- Focus op militarisme en binnenlandse veiligheid.
  Onze krijgsmacht en justitieel handhavingsapparaat zal groots uitgebreid moeten worden om Nederland stabiel te krijgen. Het Nederlandse leger heeft vaak bestaan onder erbarmelijke omstandigheden, onder bewapend, onder bevoorraadt en kleinschalig in haar optreden. Ons leger zal de focus moeten krijgen voor de ontwikkeling van modernere en meerdere wapens, alsook de verbeterde uitrusting en training van onze soldaten. De beroepskrijgsmacht zal een groter onderdeel vormen van de samenleving; ook voor binnenlands optreden. De krijgsmacht zal zich terugtrekken uit alle buitenlandse slepende proxy-oorlogen en geldverslindende rimboe-expedities. Het Nederlandse volk heeft er niks mee te maken en wij zouden ons moeten schamen om ons volksbloed, tijd en geld te verspillen voor andere landen die ons als dank een zelfmoordterrorist in de nek gooien. De dienstplicht gaat hierbij ingevoerd worden om elke jongeling van de Nederlandse jeugd bekend te maken met overlevingstechnieken, zelfvoorziening, discipline, strategie, gevechtstechnieken en het belang van een grootse krijgsmacht om de soevereiniteit van het Nationaal-Totalistisch Nederland te kunnen handhaven.
  De Rijkspolitie zal hierbij een grote rol spelen in het neerslaan van oproerige groeperingen, het opsporen van verraders en het zuiveren van de Nederlandse samenleving van allerlei vormen van decadentie. Er zal een grootse uitbreiding plaatsvinden in de politiemacht en inlichtingendiensten om de veiligheid van het Nederlandse volk te bewaren tegenover de kwaadwillende negatieve objecten en haar handlangers; mede in de ondermijnende criminaliteit. Niet alleen zal de Rijkspolitie en de inlichtingendienst de steunpilaar worden van een stabiel Nederland, ook zal het een grote werkgever worden en actief in het veld aanwezig zijn. Dat politiewerk tegenwoordig kantoorwerk is en bestaat uit achtergrondonderzoek is onzinnig. De prioriteit wordt hedendaags niet meer gelegd op fysieke aanwezigheid, behalve bij ernstige zaken. Vrouwe Justitia moet overal aanwezig zijn, ook op de straten. Als er een misdaad plaatsvindt, kan je dat niet van achter een bureau bestrijden. Het is een fysiek iets. En dat is met geen enkel digitaal onderzoek en rapport op te lossen. Het heropenen van alle cold-cases, internationaal crimineel onderzoek en de combinatie van verstrekkende wetgeving zal de Rijkspolitie van weleer weer in haar volle glorie herstellen. Een hele eer.

- Bescherming en preservatie van het Nederlandse volk.
  Dit zal gebeuren door een totale stop op immigratie van welke landen dan ook. Wij moeten voorkomen dat iedereen zomaar gebruik of misbruik zou kunnen maken van onze sociale voorzieningen waar wij voor gewerkt en betaald hebben. Een uitgebreide douanemacht zal de opgezette hermetische grenzen van Nederland beschermen en handhaven. Enkele gevallen van immigratie of emigratie zullen per persoon zorgvuldig bekeken worden voorafgaand aan een goedkeuring of afkeuring. Enkel Europeanen en aanverwante diaspora krijgen de geringe mogelijkheid om per individu te kunnen migreren bij noodzaak. Naturalisatie zal pas volgen als er voldaan is aan hele strenge eisen. Elke vorm van criminaliteit zal leiden tot deportatie van de persoon in kwestie en beslaglegging op valuta en eigendom die men hier heeft. Niet-Europeanen zullen geen mogelijkheid krijgen om te immigreren omwille van de te grote verschillen, zowel etnisch als sociaal. Deze bescherming zal verder uitmonden in het marginaliseren en isoleren van niet-Europese groeperingen.

Normalisering van niet-Nederlandse elementen moet volledig verdwijnen uit de samenleving. Rassenvermenging wordt verboden, alsmede het promoten er van. Deze niet-westerse groeperingen zullen dusdanig het contact met Nederland verliezen dat vrijwillig vertrek of versoepelde deportatie een gewenst gevolg zal zijn. Mocht die niet mogelijk of anderzijds inefficiënt zijn. Zal er gebruik gemaakt worden van de productiecapaciteiten van deze niet-westerse groeperingen ten voordele van de Nederlandse economie. Er zal geen mogelijkheid zijn voor gezinsuitbreiding. Er is namelijk geen vertrek mogelijk geweest en de ruimte die beschikbaar is in Nederland, zal alleen gelden voor Nederlandse en genaturaliseerde westerse gezinnen om effectief in de samenleving aanwezig te zijn.
Door een gat dat zal ontstaan in de bevolking van Nederland, zal het Nederlandse volk behouden moeten worden door een stimulatie in meerkindpolitiek. Geen enkele etniciteit kan overleven als het gemiddeld aantal kinderen per gezin onder de 2 kinderen zit. De Nederlandse gezinnen zitten hier onder, terwijl de niet-westerse gezinnen hier niet onder zitten. Sterker nog, zij zitten er ver boven. Het aanmoedigen van grotere, stabiele en traditionele gezinnen zal zorgen voor een groei en behoud van het Nederlandse volk, alsook een gezonde leefomgeving voor de kinderen die er in zullen opgroeien.

- Het natuurlijke huwelijk.
  Het huwelijk in Nederland kan alleen bestaan tussen 1 heteroseksuele Europese man en 1 heteroseksuele Europese vrouw. Dit is de traditionele en natuurlijke bedoeling van voortplanting binnen ons land en dit is het beste voor een kind om in een stabiele en veilige omgeving op te groeien. Allerlei vormen van echtscheidingen, meer dan 2 ouders, anders geaarde ouders (ofwel psychisch zieken) en interraciale relaties zijn een gevaar voor het kind en kunnen zorgen voor psychische afwijkingen in het gedrag en identiteitscrises.

- De LHBT-kwestie.
  Het verbieden van de LHBT-gemeenschap, alle aanverwante ''oriëntaties'' en de jaarlijkse gay-pride in Nederland moet gerealiseerd worden om de traditionele waarden van de Nederlandse maatschappij weer in het straatbeeld te krijgen. Het wordt nu volledig weggedrukt door de gehele hersenspoeling van bedrijven, personen en overheidsinstanties die hierin meegaan. Het gedrag van de LHBT wordt genormaliseerd onder het mom van ''seksuele bevrijding''. Alles wordt afgeschilderd als mogelijk, en mensen voeren dit ook uit. Er zal gehandhaafd moeten worden op het uiten, handelen en verspreiden van LHBT gedachtengoed. Men is het gewend om deze vrijheden te krijgen en zal dus meer eisen. Nu al wordt pedofilie een stem gegeven door het gedogen van lobbyisten en groeperingen in het belang van pedofilie. Dit werd destijds ook gedaan met homofilie zoals wij lazen. Wat zal de volgende stap zijn? Willen wij die volgende stap überhaupt meemaken? Nee. Geef een hongerig persoon 1 stuk brood, en hij zal je bedanken. Geef een hongerig persoon 10 broden, en hij zal de eerste 9 broden vergeten zijn bij het verorberen van de laatste. Zo zit de mens nu eenmaal in elkaar. Kwantiteit van vrijheden doet ons de waarde van vrijheid uit het oog verliezen.

- Economische stabilisering en autarkie.
  Om ons hernieuwde Nederland te kunnen realiseren, moeten wij beginnen met het nationaliseren van verscheidene elementen in onze samenleving, zodat wij een economie kunnen hebben waarin het maatschappelijk belang van onze natiestaat een prioriteit heeft boven het individueel belang van egoïstisch kapitalisme en individualisme. Het recht op toegang tot de belangrijkste en beste publieke voorzieningen komen voort uit de inzet van een persoon voor zijn natiestaat. Wie rechten eist, heeft ook zijn plichten. En wie zijn plicht doet, die heeft recht.

  Nederland is, zoals wij lazen, sterk afhankelijk van de globalisering en het internationaal elitaire groot-kapitalisme van de negatieve objecten. Het geld wat we verdienen staat gelijk aan niks. De cijfertjes op onze bankrekening zijn illusies van het bankenstelsel. Zij gebruiken deze digitale valuta om mee te speculeren en te investeren. Ons geld is één grote pot van reserves in een computersysteem waarin cijfertjes verwerkt worden. Het faillissement van één van de vele particuliere banken kan het einde betekenen van ons kapitaal en de stabiliteit van onze economie door de verwevenheid met internationale handel en wandel. Het kapitaal van onze staat en onszelf is zo globaal verspreid dat er geen duidelijk zicht op is. Kortom, onze gehele economie is gebaseerd op vertrouwen, blind vertrouwen. Als het vertrouwen daalt, dalen de beurzen en de waardes. Maar dit vertrouwen is heel subjectief en kan om welke reden dan ook stijgen en dalen. Dit is dus een groot risico voor de economie van ons land en de mogelijkheid om ons land uit de staatsschuld te trekken. Enkel een nationalisering van ons bankenstelsel brengt stabiliteit voor ons particulier kapitaal. Neem een voorbeeld aan de geschiedenis van de SNS bank. Deze bank was vroeger een particuliere bank, welke failliet ging. Er ontstond grote chaos, klanten tastten in het duister en de economie van ons land dreigde te schommelen. De staat greep in en nationaliseerde de bank door het grootste aandeel te verkrijgen. SNS Volksbank is nu een stabiele bank geworden, welke in principe niet failliet kan gaan. Als de bank failliet gaat, is de staat ook failliet en dat gebeurt vrijwel nooit; een voordeel. Er moet 1 nationale centrale bank komen onder beheer van de staat waar het volk een rekening heeft. Eenheid en daadkracht in kapitaal is wat een land groot maakt, niet het afdragen van geld aan internationale investeringen. Het geld vloeit letterlijk weg uit onze handen.

  Naast het stroomlijnen van ons bankenstelsel moeten wij ook de focus leggen op het onafhankelijk maken van onze valuta. De huidige euro is hiervoor niet geschikt. Wij zijn afhankelijk van Europese aangelegenheden, crises en economisch beleid. Wat men in Duitsland voelt, voelen wij ook. Wat er in Griekenland of Italië misgaat, verdwijnt uit onze staatskas. De volledige onafhankelijkheid van onze valuta kan alleen gerealiseerd worden door de herinvoering van onze vertrouwde Gulden in combinatie met het terugvallen op de gouden standaard. De gouden standaard is een systeem wat de waarde van het geld koppelt aan de hoeveelheid goud die een staat als eigendom heeft opgeslagen. Zo kan de waarde van geld alleen fluctueren met de stabielere waarde van goud en is ons geld daarmee ook gekoppeld aan een fysiek waardevol iets. Goud verliest namelijk nooit zijn waarde. Als gevolg daarvan ons papiergeld en muntgeld ook niet. Dit systeem is in het interbellum van de jaren 20 en 30 helaas afgeschaft omwille van de transitie naar onze huidige economie gebaseerd op vertrouwen. Dit gebeurde omdat de goudvoorraad van verscheidene landen kromp als

gevolg van verkoop in ruil voor kapitaal om van alles mee te kunnen betalen. Daarmee kromp dus ook de waarde van geld en werd het systeem niet meer houdbaar.

Het realiseren van deze herinvoering zal gepaard moeten gaan met het verlaten van de Europese Unie, die enkel dient als een politiek dictaat over soevereine volksstaten. Wij moeten over onze eigen zaken gaan, zonder inmenging en discussie van liberalen, progressieven en groenen die eropuit zijn om de positieve voortgang van ons land te dwarsbomen. Economisch moeten wij aparte afspraken gaan maken over de import en export van benodigde materialen via het in stand houden van het Schengenverdrag en hernieuwde afspraken met niet-Schengen landen. Schoon schip moet gemaakt worden over de staat van onze import om alles te schrappen wat wij als land niet nodig hebben. De kosten die mede hierdoor bespaard worden, kunnen dienen als opstapje voor de nationalisatie van de sectoren die nu benoemd gaan worden:

1. Nationalisering van het midden- en grootbedrijf. Zoals beschreven is het midden- en grootbedrijf de drijvende kracht achter het meedogenloos uitbreiden, onderdrukken, uitbuiten en het in gevaar brengen van de arbeider en de arbeidsomstandigheden omwille van kostendrukking. Ook zijn zij het meest gevoelig voor internationale investeringen en belangen, welke vrijwel altijd uitmonden in egoïstisch kapitalisme op basis van de economische realpolitik. Een bedrijf zal niet voor de normen en waarden van de heersende politiek kiezen als dat niet ʻʼwinstgevendʼʼ is. Een bedrijf zal zich niet druk maken om het maatschappelijk belang als dat niet ʻʼwinstgevendʼʼ is. Een bedrijf zal alles doen, ongeacht ethiek, om haar winst te behalen. In extreme gevallen zelfs tegen de wet in. Een nationalisatie van deze bedrijven zal de economie van ons land consolideren tot een grootschalige en daadkrachtige motor van de collectieve maatschappij, waarin de winst ook voor de maatschappij gebruikt gaat worden. Het gaat er om dat wij als land effectief en efficiënt kunnen draaien in dienst van onszelf en niemand anders. Onder nationalisatie vallen ook de semi-private ʻʼbedrijvenʼʼ die deel uit gaan maken van volledige herintreding in de publieke sector, zoals de spoorwegen, (lucht)havens, grondstofdelving en infrastructuur.
   Het kleinbedrijf zal behouden en beschermd worden om in de handen van particulieren te blijven. Dit zijn veelal ambachtsbedrijven die kwaliteit voor het geld leveren en goed zorgen voor de werknemers door direct contact en betrokkenheid. Ook verzorgen deze ambachts- en vak bedrijven voor een grote tevredenheid onder het volk door lokaal aanbod.

2. Nationalisering van de zorg. De zorg is onze primaire schakel voor de volksgezondheid, medisch onderzoek, levensredding en het welzijn van onze omgeving. Deze behoeft, mede door de huidige vergrijzing, een grote prioriteit te krijgen in de nationalisatie. Op dit moment is er een oneindige reeks aan private ziekenhuizen, tandartsen, huisartsenpraktijken en zorgverzekeringen die allen concurreren, verschillen van niveau en uitrusting en verschillen in prijs. Dit is uiterst verwarrend en oneerlijk voor de burger die overal dezelfde vorm van kwaliteit zou verwachten. Het is dan ook de zaak om de gehele zorg te nationaliseren en onder hoede van de staat te nemen. De kosten zullen dan direct zichtbaar worden, waarop een duidelijk en realistische begroting gemaakt kan worden. De monopoliemacht van farmaceuten zorgt ook voor één van de grootste

kostenposten in de zorg als het om medicijnproductie gaat. Dit kan beter, dit moet beter. Ook moet het nationaal zorgfonds terugkeren in plaats van de tientallen concurrerende warboel van verzekeringen. Zelfs hier moeten wij niet vergeten dat deze private zorgorganisaties ook allen hun eigen belangen en financiering hebben omdat het in feite bedrijven zijn. De geldreligie is hier ook aanwezig te zien, net zoals bij elke andere sector die nationalisatie behoeft. Zorg voor de mens is niet de prioriteit bij deze bedrijven.

3. Nationalisering en vorming van het onderwijs. Dit is onze belangrijkste schakel in het voorzien van een goede en stabiele toekomst voor onze volksstaat. De jeugd is de toekomst. Zij zullen de toorts met de vlam van onze cultuur, onze taal en onze etnische waarden voortdragen in de volgende generatie en de generatie daarop. Het is daarom van groot belang om het onderwijs inhoudelijk te uniformeren op landelijk niveau. De staat zal het onderwijs onder haar beheer nemen en alle Nederlandse kinderen in het gehele rijk onderwijzen volgens de kennis, discipline en waarden van het volksnationalisme. Het gehele onderwijs wordt ook in de vorm van kledij geüniformeerd. Kinderen zullen eendrachtig zijn en de voordelen van samenwerking worden gestimuleerd. Op de basisschool zal men 4 dagen in de week formeel les krijgen en 1 dag in de week een buitendag. Waarbij het vak ‘’gym’’ zal komen te vervallen. De kinderen zullen in plaats daarvan de kennis van de vergelijkbare scouting meekrijgen, zoals knopenleggen, discipline, conditietraining en groepsgevoel. Op de middelbare school zal dit doorgetrokken worden. De jongeren zullen dan gevorderd onderwijs krijgen in gevechtsformaties, strategie, vechtkunsten, conditie- en krachttraining, stormbanen, muzikaliteit, het omgaan met wapens en praktisch natuuronderwijs. Na de middelbare school is men dus volledig klaargestoomd voor de dienstplicht arbeidsplicht, de ultieme test. Hier zal men de waardigheid van een militair en arbeider als onderdeel van onze volksstaat inzien.

   Vakken op de middelbare school worden veranderd. Maatschappijleer zal zich richten op bestuurskunde en politicologie, biologie zal de rassenleer van onze verschillende volkeren op deze aarde opnemen. Economie zal zich richten op onderwijs in productie, logistiek en verdeling van arbeidsmiddelen en kapitaal in plaats van het stimuleren van kapitalisme en individualisme. Geschiedenis zal als basis onze eigen vaderlandse geschiedenis nemen in plaats van de wereldgeschiedenis. Kortom, het gehele onderwijs wordt ingesteld om volwaarde burgers te maken van onze jeugd die de toorts van het gemaakte begin kunnen voortdragen.

Voordelen van algemene nationalisatie van productiemiddelen, kapitaal en publieke sectoren:

1. Het voorkomen van monopoliekapitalisme door het ontbinden van grote overkoepelende bedrijven en de staat als enige aanbieder te installeren. Dit zorgt voor een vrije weg voor het verbeteren van de maatschappij, zonder tussenkomst van negatieve objecten.
2. De staat heeft al het kapitaal, middelen, mensen en materiaal tot beschikking om genationaliseerde sectoren op nationaal niveau snel uit te breiden en te verbeteren in tegenstelling tot meerdere kleine bedrijven met een beperkt budget.
3. Nationalisatie realiseert een maximaal gebruik van benodigde middelen om de efficiëntie te verhogen. Mochten er in een sector minder middelen nodig zijn, kunnen deze in een andere sector ingezet worden zonder verlies van efficiëntie, omdat de staat overal aanwezig is.
4. Door nationalisatie worden economisch en sociaal achtergebleven gebieden snel verbeterd tot het nationale niveau om een uniformiteit in het gehele land te realiseren.
5. Genationaliseerde sectoren werken voor het maatschappelijk belang van een staat, in plaats van het individuele belang van privébezitters. De winst vloeit namelijk terug in de schatkist van de staat die, door haar grote aanwezigheid, het geld in kan zetten op de benodigde plek in het collectief belang van ons land. Dit voorkomt dat het geld zou verdwijnen in de buitenlandse zakken van aandeelhouders die er bij wijze van een vierde huis van kunnen gaan kopen.
6. Gecentraliseerd management. Er is geen verdeeldheid en er is geen sprake van belangenverstrengelingen. Er is een centrale en uniforme coördinatie van hogerop om economische en sociale plannen uit te voeren.
7. Er is een uniformiteit aan voorzieningen in het gehele land. Overal rijden dezelfde treinen en bussen. Overal is er dezelfde infrastructuur, overal dezelfde prijzen en overal dezelfde mate van kwaliteit in de zorg, onderwijs en onderzoeksinstanties.
8. De kosten van producten kunnen worden gedrukt door massaproductie van een staat die de middelen heeft om een compleet land er mee te voorzien. Dit voorkomt ook nutteloze import die zelf ook geproduceerd kan worden.
9. De rol van de middenman in het koop-verkoop proces wordt opgeheven. Er is 1 aanbieder en 1 koper. Dit haalt kostensposten uit het productieproces, het logistieke proces en het verkoopproces.
10. De staat kan bepaalde sectoren van wetenschappelijk onderzoek en technologische innovatie stimuleren wanneer het nodig wordt geacht. Geen dure onderzoeken naar nutteloze onderwerpen waar komende decennia niks mee wordt gedaan. Onderzoek moet leiden tot bruikbaar resultaat en niet tot discussie, zoals in ons democratisch systeem wel het geval is.

Al deze ideeën voor hernieuwde en effectieve staatsvormen kunnen nooit werken zonder de 3 principes voor een gezonde volksstaat. Deze zijn:

- Jeugd: Zonder structurele nieuwe aanwas in de vorm van onze volksjeugd zal ons land zich na deze huidige generatie nooit verder kunnen versterken. Er zal niemand zijn die de toorts en principes van het volksnationalisme verder kan dragen. Zonder de jeugd zal het land verzwakt worden door vergrijzing en vreemde invloeden. De kernwaarde van het gezin moet dan ook nooit uit het oog verloren worden, omdat deze letterlijk aan de wieg staat van de opvoeding van onze nieuwe generatie en de voortzetting van ons bestaan.
- Arbeid: De populatie van ons land moet zich principieel en blijvend beschikbaar stellen voor alle soorten arbeid die het maatschappelijk landsbelang van ons volk dienen. Luiheid, decadentie en inefficiënte geld-, energie-, en arbeidsverspilling zijn een doorn in het oog van de economie en de motor van onze volksstaat.
- Loyaliteit: Men kan arbeiden, men kan kinderen krijgen, maar als men het belang van de loyaliteit aan haar eigen volk en land vergeet, is dit allemaal voor niets. Enkel een eensgezinde en daadkrachtige collectieve bevolking kan effectief functioneren in het versterken van ons land. Verdeeldheid moet iets van het verleden worden. Voordat we onze vijanden van buitenaf aanpakken, moeten wij eerst de vijanden binnen onze gelederen verwijderen.

Deze 3 principes komen logischerwijs terug in het symbool van het Nationaal-Totalisme die je op de voorpagina terugziet. De ''Trias Columnae'' staan voor de 3 pilaren die de samenleving dragen en deze principes vertegenwoordigen. Het tandwiel dat eeuwig draait staat voor de eeuwige voortgang, arbeid en verbintenis van de staat en het volk in alle lagen van de samenleving. Het rood staat voor de vurige strijd en het bloed van nationale volkeren in de vorming van hun land, het zwart voor ons landgebied. Alles staat in verbintenis met elkaar, zoals ons volk in verbintenis moet staan met haar land en haar nageslacht. Alleen op deze manier kan er een toekomst worden veilig gesteld voor Nederland en haar Nederlanders.

Het is tijd om hier voor op te staan. Hier moet geen schaamte als excuus om het niet te doen voor opgezocht worden. De trots die men hier in zal vinden is namelijk al lang en breed aanwezig. Wij hoeven het alleen maar met beide handen aan te pakken en er gebruik van maken. Op voor een volksnationaal Nederland, Houzee!